

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 240/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 240/02	Sprawa C-147/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrederegrecht te Antwerpen – Belgia) – Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen VZW / Susan Romy Jozef Kuijpers. [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach zawieranych między sprzedawcą lub dostawcą a konsumentem — Badanie z urzędu przez sąd krajowy zagadnienia, czy umowa jest objęta zakresem zastosowania tej dyrektywy — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „sprzedawcy lub dostawcy” — Instytucja szkolnictwa wyższego finansowana w zasadniczym zakresie ze środków publicznych — Umowa dotycząca nieoprocentowanego planu spłaty czesnego za studia oraz pokrycia kosztów podróży w ramach studiów]	2
2018/C 240/03	Sprawa C-325/16: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Industrias Químicas del Vallés, SA / Administración General del Estado, Sapec Agro, SA (Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Dyrektywa 91/414/EWG — Dyrektywa 2010/28/UE — Artykuł 3 ust. 1 — Procedura ponownej oceny przez państwa członkowskie dopuszczonych środków ochrony roślin — Termin — Przedłużenie)	3

2018/C 240/04	Sprawa C-531/16: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – Šiaulių regiono atliekų tvarkymo centras, „Ecoservice projektai” UAB, dawniej „Specializuotas transportas” UAB (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Powiązania między oferentami składającymi odrębne oferty w tym samym postępowaniu — Obowiązki oferentów, instytucji zamawiającej i sądu krajowego)	3
2018/C 240/05	Sprawa C-566/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nyiregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Dávid Vámos/ Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 282 – 292 — Szczególny system dla małych przedsiębiorstw — System zwolnień — Obowiązek dokonania wyboru szczególnego systemu w roku kalendarzowym odniesienia)	4
2018/C 240/06	Sprawa C-642/16: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Junek Europ-Vertrieb GmbH/ Lohmann & Rauscher International GmbH & Co. KG (Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo znaków towarowych — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 13 — Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy — Import równoległy — Przepakowanie produktu opatrzonego znakiem towarowym — Przeetykietowanie — Przesłanki obowiązujące dla wyrobów medycznych)	5
2018/C 240/07	Sprawa C-30/17: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Dyrektor Izby Celnej w Poznaniu / Kompania Piwowarska S.A. w Poznaniu (Odesłanie prejudycjalne — Przepisy podatkowe — Podatek akcyzowy — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Alkohol i napoje alkoholowe — Piwo — Piwo smakowe — Stopień Plato — Sposób obliczania)	5
2018/C 240/08	Sprawa C-229/17: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Evonik Degussa GmbH/ Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Bezpłatny przydział uprawnień — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Załącznik I — Decyzja 2011/278/UE — Punkt 2 załącznika I — Ustalanie wskaźników emisyjności dla produktów — Produkcja wodoru — Granice systemowe wskaźników emisyjności produktu dla wodoru — Proces separacji wodoru ze strumienia gazu bogatego zawierającego już wodór)	6
2018/C 240/09	Sprawa C-102/17: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 25 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Contas – Portugalia) – Secretaria Regional de Saúde dos Açores / Ministério Público (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Artykuł 267 TFUE — Pojęcie „sądu jednego z państw członkowskich” — Postępowanie mające na celu wydanie orzeczenia o charakterze sądowym — Krajowy trybunał obrachunkowy — Uprzednia kontrola legalności i zasadności budżetowej wydatku publicznego — Oczywista niedopuszczalność)	7
2018/C 240/10	Sprawa C-327/17 P: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 12 kwietnia 2018 r. – Cryo-Save AG / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG (Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Odwołanie, które stało się bezprzedmiotowe — Umorzenie postępowania)	7
2018/C 240/11	Sprawa C-640/17: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 17 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra – Portugalia) – Luís Manuel dos Santos / Fazenda Pública (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Podatki wewnętrzne — Zakaz dyskryminującego opodatkowania — Artykuł 110 TFUE — Jednolity podatek od ruchu pojazdów samochodowych — Ustalenie stawki opodatkowania w zależności od daty pierwszej rejestracji pojazdu w państwie członkowskim opodatkowania — Używane pojazdy samochodowe przywożone z innych państw członkowskich — Brak uwzględnienia daty pierwszej rejestracji w innym państwie członkowskim)	8

2018/C 240/12	Sprawa C-85/18 P: Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea – Rumunia) – CV / DU (Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Piecza nad dzieckiem — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuły 8, 10 i 13 — Pojęcie „miejsca zwykłego pobytu” dziecka — Orzeczenie wydane przez sąd innego państwa członkowskiego dotyczące miejsca zamieszkania dziecka — Bezprawne uprowadzenie albo zatrzymanie dziecka — Jurysdykcja w przypadkach uprowadzenia dziecka)	8
2018/C 240/13	Sprawa C-34/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry) w dniu 18 stycznia 2018 r. – Otília Lovasné Tóth / ERSTE Bank Hungary Zrt. . .	9
2018/C 240/14	Sprawa C-155/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017 r. w sprawie T-120/16, Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd	10
2018/C 240/15	Sprawa C-156/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017r. w sprawie T-121/16, Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd	12
2018/C 240/16	Sprawa C-157/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017r. w sprawie T-122/16, Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd	13
2018/C 240/17	Sprawa C-158/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017r. w sprawie T-123/16, Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd	15
2018/C 240/18	Sprawa C-199/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 19 marca 2018 r. – Pollo del Campo S.c.a., Avi Coop Società Cooperativa Agricolaf / Regione Emilia Romagna i in.	16
2018/C 240/19	Sprawa C-200/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio de Stato (Włochy) w dniu 19 marca 2018 r. – C.A.F.A.R. – Società Agricola Cooperativa, Società Agricola Guidi di Roncofreddo di Guidi Giancarlo e Nicolini Fausta / Regione Emilia-Romagna i in.	17
2018/C 240/20	Sprawa C-211/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 26 marca 2018 r. – Idealmed III – Serviços de Saúde SA / Autoridade Tributária e Aduaneira	17
2018/C 240/21	Sprawa C-212/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – Prato Nevoso Termo Energy Srl / Provincia di Cuneo, ARPA Piemonte	19
2018/C 240/22	Sprawa C-213/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – Adriano Guaitoli i in. / easyJet Airline Co. Ltd	19
2018/C 240/23	Sprawa C-217/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consigli di Stato (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – La Gazza s.c.r.l. i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto	20
2018/C 240/24	Sprawa C-218/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – Latte Più Srl i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto	21

2018/C 240/25	Sprawa C-219/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – Brenta Scrl i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto	22
2018/C 240/26	Sprawa C-232/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería (Hiszpania) w dniu 29 marca 2018 r. – Banco Popular Español, S.A. / María Ángeles Díaz Soria, Miguel Ángel Góngora Gómez, José Antonio Sánchez González i Dolores María del Águila Andújar	23
2018/C 240/27	Sprawa C-234/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Komisija za protivodejstvie na korupcijata i otnemane na nezakonno pridobito imusztestwo / WR, AW, RW, Agro In 2001 EOOD, Akaunt Syrwis 2009 EOOD, Inwest Menidzmynt OOD, Estejd OOD, Tryst W OOD, Bromak OOD, Bromak Finans EAD, Wiwa Telekom Byłgarija EOOD, Byłgarska Telekomunikacyjna Kompanija AD, Hedz Inwestmynt Byłgarija AD, Kemira OOD, Dunarit AD, Tehnologicen Centyr-Institut Po Mikroelektronika AD, Ewrobild 2003 EOOD, Tehnoteł Inwest AD, Ken Trejd EAD, Konsult Aw EOOD, Louvrier Investments Company 33 S.A, EFV International Financial Ventures Ltd, LIC Telecommunications S.A. R.L., V Telecom Investment S.C.A, V2 Investment S.A.R.L., Interv Investment S.A.R.L., Empreno Ventures Ltd.	24
2018/C 240/28	Sprawa C-241/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Napoli (Włochy) w dniu 5 kwietnia 2018 r. – easyJet Airline Co. Ltd / Regione Campania	25
2018/C 240/29	Sprawa C-261/18: Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Irlandia	25
2018/C 240/30	Sprawa C-294/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Oulun Sähköntyynti Oy	26
2018/C 240/31	Sprawa C-303/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2018 r. w sprawie T-140/16, Le Pen / Parlament, wniesione w dniu 3 maja 2018 r. przez Jean-Marie Le Pena	27
2018/C 240/32	Sprawa C-306/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (Republika Czeska) w dniu 7 maja 2018 r. – KORADO, a.s. / Generální ředitelství cel	29
2018/C 240/33	Sprawa C-307/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Competition Appeal Tribunal, London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 7 maja 2018 r. – Generics (UK) Ltd, GlaxoSmithKline plc, Xellia Pharmaceuticals ApS, Alpharma, LLC, dawniej Zoetis Products LLC, Actavis UK Ltd i Merck KGaA/Competition and Markets Authority	29
2018/C 240/34	Sprawa C-330/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2018 r. w sprawie T-624/16, Gollnisch / Parlament, wniesione w dniu 7 maja 2018 r. przez Bruna Gollnisch	31

Sąd

2018/C 240/35	Sprawa T-577/15: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – – Uribe-Etxebarria Jiménez / EUIPO – Núcleo de comunicaciones y control (SHERPA) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy SHERPA — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SHERPA — Częściowe unieważnienie prawa do znaku — Przedmiot sporu przed izbą odwoławczą — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia 2017/1001]}	34
2018/C 240/36	Sprawa T-566/16: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Josefsson/Parlament (Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas nieokreślony — Zwolnienie — Artykuł 47 lit. c) ppkt i) WZIP — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo do bycia wysłuchanym — Zasada dobrej administracji — Zasada staranności)	35

2018/C 240/37	Sprawa T-701/16 P: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Komisja/AV (Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Zatrudnienie — Badanie lekarskie — Niekompletne oświadczenia złożone podczas badania lekarskiego — Zastosowanie zastrzeżenia medycznego z mocą wsteczną — Nieprzyznanie uprawnienia do renty inwalidzkiej — Wykonanie wyroku do spraw Służby Publicznej, który stwierdza nieważność pierwotnej decyzji)	35
2018/C 240/38	Sprawa T-760/16: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Basil/EUIPO – Artex (Kosze rowerowe) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający kosze rowerowe — Podstawa unieważnienia — Niedopuszczalność wniosku o unieważnienie prawa do wzoru — Artykuł 52 ust. 3 i art. 86 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Ujawnienie wcześniejszego wzoru — Indywidualny charakter — Inne całościowe wrażenie — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002]	36
2018/C 240/39	Sprawa T-801/16: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Fedtke/ EKES (Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie na emeryturę — Wiek przejścia na emeryturę — Wniosek o pozostanie w służbie — Artykuł 52 akapity pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego — Interes służby — Akt wyłącznie potwierdzający — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Dopuszczalność)	37
2018/C 240/40	Sprawa T-67/17: Wyrok Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – Italytrade/ EUIPO – Tpresso (tèspresso) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego tèspresso — Wcześniejsze, graficzny Tpresso i słowny TPRESSO, międzynarodowe znaki towarowe — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	37
2018/C 240/41	Sprawa T-68/17: Wyrok Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – Italytrade/ EUIPO – Tpresso (teaspreso) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego teaspreso — Wcześniejsze, graficzny Tpresso i słowny TPRESSO, międzynarodowe znaki towarowe — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	38
2018/C 240/42	Sprawa T-299/17: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata/ EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (1000) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 1000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia]	39
2018/C 240/43	Sprawa T-299/17: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata/ EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (3000) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 3000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia]	39
2018/C 240/44	Sprawa T-301/17: Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata/ EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (2000) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 2000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia]	40
2018/C 240/45	Sprawa T-419/17: Wyrok Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – Mendes/ EUIPO – Actial Farmaceutica (VSL#3) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy VSL#3 — Znak towarowy, który stał się w obrocie nazwą zwykle używaną w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany — Znak towarowy mogący wprowadzić odbiorców w błąd — Artykuł 51 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	41

2018/C 240/46	Sprawa T-426/17: Wyrok Sądu z dnia 28 maja 2018 r. – Item Industrietechnik / EUIPO (EFUSE) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego EFUSE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	41
2018/C 240/47	Sprawa T-427/17: Wyrok Sądu z dnia 28 maja 2018 r. – Item Industrietechnik / EUIPO (EFUSE) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EFUSE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	42
2018/C 240/48	Sprawa T-901/16 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Elche Club de Fútbol / Komisja (Środek tymczasowy — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez Hiszpanię niektórym zawodowym klubom piłki nożnej — Gwarancja państwowa udzielona przez podmiot publiczny — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów)	43
2018/C 240/49	Sprawa T-197/17: Postanowienie Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Abel i in. / Komisja (Odpowiedzialność pozaumowna — Środowisko naturalne — Przyjęcie przez Komisję rozporządzenia dotyczącego emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych — Żądanie naprawienia szkód i zadośćuczynienia za krzywdy, jakie mieli ponieść skarżący — Brak rzeczywistego i pewnego charakteru szkody — Sytuacja mogąca wywołać u każdej osoby poczucie krzywdy — Brak szkody podlegającej naprawieniu — Wniosek o wydanie nakazu)	44
2018/C 240/50	Sprawa T-206/17: Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Argus Security Projects / Komisja i EUBAM Libya (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na usługi — Procedura konkurencyjna z negocjacjami — Świadczenie usług z zakresu bezpieczeństwa w ramach misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Okoliczności zaistniałe po udzieleniu zamówienia — Istotna zmiana pierwotnych warunków zamówienia — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)	44
2018/C 240/51	Sprawa T-470/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Sensotek/EUIPO – Senso Technologie (senso tek) Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego senso tek — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SENSOTEC — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]	45
2018/C 240/52	Sprawa T-666/17: Postanowienie Sądu z dnia 17 kwietnia 2018 r. – NeoCell / EUIPO (BIOACTIVE NEOCELL COLLAGEN) (Znak towarowy Unii Europejskiej — Osoba prawna prawa prywatnego — Brak dowodu posiadania osobowości prawnej — Artykuł 177 § 4 regulaminu postępowania — Oczywista niedopuszczalność)	46
2018/C 240/53	Sprawa T-726/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Commune de Fessenheim i in./ Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Pismo, które Komisja skierowała do władz francuskich w sprawie protokołu dotyczącego odszkodowania dla grupy EDF w ramach uchylecia zezwolenia na eksploatację elektrowni jądrowej Fessenheim — Dorozumiana odmowa dostępu — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)	46
2018/C 240/54	Sprawa T-812/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Seco Belgium i Vinçotte / Parlament (Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Zadania w zakresie kontroli i wydawania opinii technicznych w ramach zakupów, projektów i robót dotyczących nieruchomości na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli — Odrzucenie oferty skarżących i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)	47
2018/C 240/55	Sprawa T-252/18: Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2018 r. – European Anglers Alliance / Rada	48
2018/C 240/56	Sprawa T-253/18: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – VY / Komisja	48

2018/C 240/57	Sprawa T-260/18: Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2018 r. – Makhlouf / Komisja i EBC	49
2018/C 240/58	Sprawa T-270/18: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – O’Flynn i in./Komisja	50
2018/C 240/59	Sprawa T-273/18: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Bernaldo de Quirós/Komisja . . .	51
2018/C 240/60	Sprawa T-286/18: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Azarov / Rada	52
2018/C 240/61	Sprawa T-293/18: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2018 r. – Republika Łotewska / Komisja Europejska	52
2018/C 240/62	Sprawa T-297/18: Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2018 r. – Wirecard Technologies / EUIPO – Striatum Ventures (supr)	53
2018/C 240/63	Sprawa T-305/18: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Klyuyev / Rada	54
2018/C 240/64	Sprawa T-307/18: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisja	55
2018/C 240/65	Sprawa T-311/18: Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2018 r. – Buck / EUIPO – Unger Holding (BUCK)	56
2018/C 240/66	Sprawa T-312/18: Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2018 – Dentsply De Trey / EUIPO – IDS (AQUAPRINT)	56
2018/C 240/67	Sprawa T-314/18: Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2018 r. – Hashem i Assi / SRB	57
2018/C 240/68	Sprawa T-315/18: Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Calvo Gutierrez i in. / SRB	58
2018/C 240/69	Sprawa T-317/18: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2018 r. – Fugro / Komisja	59
2018/C 240/70	Sprawa T-321/18: Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2018 r. – Serenity Pharmaceuticals / EUIPO – Gebro Holding (NOCUVANT)	61
2018/C 240/71	Sprawa T-323/18: Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2018 r. – Fomanu / EUIPO – Fujifilm Imaging Germany (Przedstawienie motyla)	61
2018/C 240/72	Sprawa T-230/16: Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – C & J Clark International / Komisja	62
2018/C 240/73	Sprawa T-357/17: Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Aide et Action France / Komisja . .	63
2018/C 240/74	Sprawa T-1/18: Postanowienie Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Deutsche Lufthansa / Komisja	63
2018/C 240/75	Sprawa T-52/18: Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Teollisuuden Voima / Komisja	63

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 240/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 231 z 2.7.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 221 z 25.6.2018

Dz.U. C 211 z 18.6.2018

Dz.U. C 200 z 11.6.2018

Dz.U. C 190 z 4.6.2018

Dz.U. C 182 z 28.5.2018

Dz.U. C 166 z 14.5.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vredegerecht te Antwerpen – Belgia) – Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen VZW/ Susan Romy Jozef Kuijpers.

(Sprawa C-147/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach zawieranych między sprzedawcą lub dostawcą a konsumentem — Badanie z urzędu przez sąd krajowy zagadnienia, czy umowa jest objęta zakresem zastosowania tej dyrektywy — Artykuł 2 lit. c) — Pojęcie „sprzedawcy lub dostawcy” — Instytucja szkolnictwa wyższego finansowana w zasadniczym zakresie ze środków publicznych — Umowa dotycząca nieoprocentowanego planu spłaty czesnego za studia oraz pokrycia kosztów podróży w ramach studiów]

(2018/C 240/02)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Vredegerecht te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Karel de Grote – Hogeschool Katholieke Hogeschool Antwerpen VZW

Strona pozwana: Susan Romy Jozef Kuijpers

Sentencja

- 1) Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że sąd krajowy orzekający zaocznie i posiadający uprawnienie, na podstawie krajowych norm proceduralnych, do zbadania z urzędu sprzeczności między warunkiem stanowiącym podstawę żądania i krajowymi zasadami porządku publicznego, ma obowiązek zbadania z urzędu, czy umowa zawierająca ten warunek należy do zakresu stosowania tej dyrektywy i – w danym wypadku – ewentualnie nieuczciwy charakter tego warunku.
- 2) Z zastrzeżeniem zweryfikowania, jakiego powinien dokonać sąd odsyłający, art. 2 lit. c) dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, iż niezależna instytucja szkolnictwa, taka jak ta w postępowaniu głównym, która w drodze umowy dokonuje uzgodnień z jedną ze swoich studentek w zakresie ułatwienia spłaty kwot należnych od tej ostatniej tytułem czesnego za studia oraz kosztów podróży w ramach studiów, musi być uznana w ramach tej umowy za „sprzedawcę lub dostawcę” w rozumieniu tego przepisu, tak że umowa ta wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 13.6.2016.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Industrias Químicas del Vallés, SA / Administración General del Estado, Sapec Agro, SA

(Sprawa C-325/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Dyrektywa 91/414/EWG — Dyrektywa 2010/28/UE — Artykuł 3 ust. 1 — Procedura ponownej oceny przez państwa członkowskie dopuszczonych środków ochrony roślin — Termin — Przedłużenie)

(2018/C 240/03)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Industrias Químicas del Vallés, SA

Strona pozwana: Administración General del Estado, Sapec Agro, SA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Komisji 2010/28/UE z dnia 23 kwietnia 2010 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej metalaksylu jako substancji czynnej należy interpretować w ten sposób, że termin w nim określony, upływający w dniu 31 grudnia 2010 r., umożliwiający państwom członkowskim, zgodnie z dyrektywą Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącą wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin, zmianę lub wycofanie istniejących zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające metalaksyl jako substancję czynną, jest terminem zawitym, który nie może zostać przedłużony przez te państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 22.8.2016.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – Šiaulių regiono atliekų tvarkymo centras, „Ecoservice projektai” UAB, dawniej „Specializuotas transportas” UAB

(Sprawa C-531/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2004/18/WE — Procedury udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi — Powiązania między oferentami składającymi odrębne oferty w tym samym postępowaniu — Obowiązki oferentów, instytucji zamawiającej i sądu krajowego)

(2018/C 240/04)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Šiaulių regiono atliekų tvarkymo centras, „Ecoservice projektai” UAB, dawniej „Specializuotas transportas” UAB

Przy udziale: „VSA Vilnius” UAB, „Švarinta” UAB, „Specialus autotransportas” UAB, „Ecoservice” UAB

Sentencja

Artykuł 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że:

- w braku wyraźnego przepisu prawnego lub szczególnego postanowienia w ogłoszeniu o zamówieniu lub w specyfikacji określającej warunki udzielenia zamówienia publicznego powiązani oferenci składający oddzielne oferty w tym samym przetargu nie są obowiązani poinformować z własnej inicjatywy o swoich powiązaniach instytucji zamawiającej;
- gdy instytucja zamawiająca posiada informacje podające w wątpliwość samodzielny i niezależny charakter ofert przedstawionych przez określonych oferentów, jest ona zobowiązana do zbadania, żądając w razie potrzeby od oferentów dodatkowych informacji, czy oferty te faktycznie są samodzielne i niezależne. Gdyby okazało się, że te oferty nie są samodzielne i niezależne, art. 2 dyrektywy 2004/18 stoi na przeszkodzie udzieleniu zamówienia oferentom, którzy złożyli takie oferty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – Dávid Vámos / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-566/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuły 282 – 292 — Szczególny system dla małych przedsiębiorstw — System zwolnień — Obowiązek dokonania wyboru szczególnego systemu w roku kalendarzowym odniesienia)

(2018/C 240/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dávid Vámos

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ono uregulowaniu krajowemu wykluczającemu stosowanie szczególnego systemu opodatkowania podatkiem od wartości dodanej przewidującego zwolnienie dla małych przedsiębiorstw – przyjętego zgodnie z przepisami sekcji 2 rozdziału 1 tytułu XII dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej – wobec podatnika, który spełnia wszystkie przesłanki materialne, ale nie skorzystał z możliwości wybrania tego systemu w momencie zgłoszenia podjęcia działalności gospodarczej organowi podatkowemu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Junek Europ-Vertrieb GmbH / Lohmann & Rauscher International GmbH & Co. KG

(Sprawa C-642/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawo znaków towarowych — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 13 — Wyczerpanie praw przyznanych przez znak towarowy — Import równoległy — Przepakowanie produktu opatrzonego znakiem towarowym — Przeetykietowanie — Przesłanki obowiązujące dla wyrobów medycznych)

(2018/C 240/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Junek Europ-Vertrieb GmbH

Strona pozwana: Lohmann & Rauscher International GmbH & Co. KG

Sentencja

Artykuł 13 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego [Unii Europejskiej] należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego nie może sprzeciwić się dokonywaniu przez importera równoległego dalszego obrotu wyrobem medycznym w jego oryginalnym opakowaniu wewnętrznym i zewnętrznym, jeżeli importer opatrzy produkt dodatkową etykietą taką jak etykieta będąca przedmiotem postępowania głównego, która ze względu na treść, funkcję, rozmiar, sposób przedstawienia i miejsce umieszczenia nie stanowi ryzyka dla gwarancji pochodzenia wyrobu medycznego oznaczonego danym znakiem towarowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny – Polska) – Dyrektor Izby Celnej w Poznaniu / Kompania Piwowarska S.A. w Poznaniu

(Sprawa C-30/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przepisy podatkowe — Podatek akcyzowy — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 3 ust. 1 — Alkohol i napoje alkoholowe — Piwo — Piwo smakowe — Stopień Plato — Sposób obliczania)

(2018/C 240/07)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dyrektor Izby Celnej w Poznaniu

Strona pozwana: Kompania Piwowarska S.A. w Poznaniu

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że przy ustalaniu podstawy opodatkowania piw smakowych według skali Plato należy wziąć pod uwagę ekstrakt brzożki podstawowej, nie uwzględniając przy tym substancji smakowych i syropu cukrowego dodanych po zakończeniu fermentacji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 17 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Evonik Degussa GmbH / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-229/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — System handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych w Unii Europejskiej — Bezpłatny przydział uprawnień — Dyrektywa 2003/87/WE — Artykuł 10a — Załącznik I — Decyzja 2011/278/UE — Punkt 2 załącznika I — Ustalanie wskaźników emisyjności dla produktów — Produkcja wodoru — Granice systemowe wskaźników emisyjności produktu dla wodoru — Proces separacji wodoru ze strumienia gazu bogatego zawierającego już wodór)

(2018/C 240/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Evonik Degussa GmbH

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Punkt 2 załącznika I do decyzji Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87 należy interpretować w ten sposób, że proces taki jak ten będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, który nie pozwala produkować wodoru w drodze syntezy chemicznej, lecz jedynie pozwala odizolować tę substancję zawartą już w mieszaninie gazów, nie mieści się w granicach systemowych wskaźnika emisyjności produktu dla wodoru. Inna sytuacja miałaby miejsce wtedy, gdyby po pierwsze, proces ten był związany z „produkcją wodoru” w rozumieniu załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającej system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającej dyrektywę Rady 96/61/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r., i po drugie, byłby powiązany technicznie z tą produkcją.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 7.8.2017.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 25 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Contas – Portugalia) – Secretaria Regional de Saúde dos Açores / Ministério Público

(Sprawa C-102/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 53 § 2 i art. 94 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Artykuł 267 TFUE — Pojęcie „sądu jednego z państw członkowskich” — Postępowanie mające na celu wydanie orzeczenia o charakterze sądowym — Krajowy trybunał obrachunkowy — Uprzednia kontrola legalności i zasadności budżetowej wydatku publicznego — Oczywista niedopuszczalność)

(2018/C 240/09)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal de Contas

Strony w postępowaniu głównym

Wnoszący odwołanie: Secretaria Regional de Saúde dos Açores

przy udziale: Ministério Público

Sentencja

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de Contas (trybunał obrachunkowy, Portugalia) postanowieniem z dnia 17 stycznia 2017 r. jest oczywiście niedopuszczalny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 12 kwietnia 2018 r. – Cryo-Save AG / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG

(Sprawa C-327/17 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Wycofanie wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia prawa do znaku — Odwołanie, które stało się bezprzedmiotowe — Umorzenie postępowania)

(2018/C 240/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Cryo-Save AG (przedstawiciel: C. Onken, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik), MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG (przedstawiciel: A. Thünken, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Postępowanie w przedmiocie niniejszego odwołania zostaje umorzone.
- 2) Cryo-Save AG zostaje obciążona kosztami postępowania poniesionymi w związku z niniejszym postępowaniem przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

3) Cryo-Save AG i MedSkin Solutions Dr. Suwelack AG pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 330 z 2.10.2017.

Postanowienie Trybunału ósma izba) z dnia 17 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra – Portugalia) – Luís Manuel dos Santos / Fazenda Pública

(Sprawa C-640/17) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Podatki wewnętrzne — Zakaz dyskryminującego opodatkowania — Artykuł 110 TFUE — Jednolity podatek od ruchu pojazdów samochodowych — Ustalenie stawki opodatkowania w zależności od daty pierwszej rejestracji pojazdu w państwie członkowskim opodatkowania — Używane pojazdy samochodowe przywożone z innych państw członkowskich — Brak uwzględnienia daty pierwszej rejestracji w innym państwie członkowskim)

(2018/C 240/11)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Administrativo e Fiscal de Coimbra

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Luís Manuel dos Santos

Strona przeciwna: Fazenda Pública

Sentencja

Artykuł 110 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, na podstawie którego ustanowiony przez nie jednolity podatek od ruchu drogowego pobierany jest od lekkich pojazdów samochodowych przeznaczonych do transportu pasażerów, zarejestrowanych lub wpisanych do ewidencji we wspomnianym państwie członkowskim, bez uwzględnienia daty pierwszej rejestracji pojazdu, jeżeli miała ona miejsce w innym państwie członkowskim, co skutkuje tym, że opodatkowanie pojazdów przywożonych z innego państwa członkowskiego jest wyższe niż opodatkowanie podobnych pojazdów, które nie zostały przywiezione.

⁽¹⁾ Dz.U. C 42 z 5.2.2018.

Postanowienie Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 kwietnia 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea – Rumunia) – CV / DU

(Sprawa C-85/18 P) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej — Piecza nad dzieckiem — Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 — Artykuły 8, 10 i 13 — Pojęcie „miejsca zwykłego pobytu” dziecka — Orzeczenie wydane przez sąd innego państwa członkowskiego dotyczące miejsca zamieszkania dziecka — Bezprawne uprowadzenie albo zatrzymanie dziecka — Jurysdykcja w przypadkach uprowadzenia dziecka)

(2018/C 240/12)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: CV

Strona pozwana: DU

Sentencja

Wykładni art. 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, oraz wykładni art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych należy dokonywać w ten sposób, że w sprawie takiej jak rozpoznawana w postępowaniu głównym, w której dziecko, które miało zwykle miejsce pobytu w państwie członkowskim, zostało bezprawnie uprowadzone przez jednego z rodziców do innego państwa członkowskiego, sądy tego innego państwa członkowskiego nie mają jurysdykcji do rozpoznania sprawy dotyczącej wniosku w przedmiocie prawa do pieczy lub ustalenia świadczenia alimentacyjnego na to dziecko, w braku jakichkolwiek informacji na temat przyzwolenia drugiego rodzica na wywiezienie dziecka lub na temat niezłożenia wniosku o powrót.

⁽¹⁾ Dz.U. C 152 z 30.4.2018.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Ítéltábla (Węgry)
w dniu 18 stycznia 2018 r. – Otília Lovasné Tóth / ERSTE Bank Hungary Zrt.**

(Sprawa C-34/18)

(2018/C 240/13)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Ítéltábla

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Otília Lovasné Tóth

Strona pozwana: ERSTE Bank Hungary Zrt.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni ust. 1 lit. q) załącznika do dyrektywy 93/13/WE⁽¹⁾ należy dokonywać w ten sposób, że jako przepis prawa Unii stanowiący zasadę porządku publicznego zakazuje on w sposób ogólny, powodując, że zbędna jest dalsza analiza, aby kredytodawca nakładał na dłużnika będącego konsumentem postanowienie umowne w formie warunku ogólnego lub warunku nieuzgodnionego indywidualnie, którego celem lub skutkiem jest odwrócenie ciężaru dowodu?
- 2) W przypadku, gdy konieczne jest dokonanie oceny, w oparciu o ust. 1 lit. q) załącznika do dyrektywy [93/13], celu lub skutku warunku umownego, czy należy ustalić, że uniemożliwia korzystanie z praw konsumentów warunek umowny,
 - na mocy którego dłużnik będący konsumentem ma uzasadnione podstawy, by sądzić, że musi wykonać umowę w całości, włącznie ze wszystkimi jej warunkami, w sposób wymagany przez kredytodawcę i w wymaganym przez niego zakresie, nawet jeśli jest on przekonany, że świadczenie wymagane przez kredytodawcę nie jest wymagalne w całości lub w części, lub
 - którego skutkiem jest ograniczenie lub wykluczenie przysługującej konsumentowi możliwości rozwiązywania sporów w oparciu o uczciwe negocjacje, ponieważ aby uznać spór za rozstrzygnięty wystarczy, aby kredytodawca powołał się na wspomniany warunek umowny?

- 3) W przypadku, gdy konieczne jest rozstrzygnięcie w przedmiocie nieuczciwego charakteru warunków umownych wymienionych w załączniku do dyrektywy [93/13] w świetle kryteriów określonych w art. 3 ust. 1 tej dyrektywy, czy spełnia wymóg sformułowania prostym i zrozumiałym językiem, ustanowiony w art. 5 wspomnianej dyrektywy, warunek umowny mający wpływ na decyzje konsumenta związane z wykonaniem umowy, rozstrzygnięciem sporów z kredytodawcą na drodze sądowej lub pozasądowej albo wykonaniem praw, który, mimo iż jest gramatycznie jasno sformułowany, wywołuje skutki prawne możliwe do ustalenia tylko poprzez wykładnię przepisów krajowych, dla których brak było jednolitego orzecznictwa w momencie zawarcia umowy i orzecznictwo to nie powstało w kolejnych latach?
- 4) Czy wykładni ust. 1 lit. m) załącznika do dyrektywy [93/13] należy dokonywać w ten sposób, że warunek umowny niezgodniony indywidualnie może być nieuczciwy również w przypadku, gdy upoważnia on stronę zawierającą umowę z konsumentem do jednostronnego ustalenia, czy świadczenie konsumenta jest zgodne z postanowieniami umowy, oraz gdy konsument oświadcza, że jest nim związany nawet zanim strony umowy wykonają jakiegokolwiek świadczenie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017 r. w sprawie T-120/16,
Tulliallan Burlington Ltd/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu
22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd**

(Sprawa C-155/18 P)

(2018/C 240/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, barrister)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Burlington Fashion GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu, w którym oddalono skargę Tulliallan Burlington Ltd (TBL) na decyzję Izby Odwoławczej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej lub, tytułem żądania ewentualnego, skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i Burlington Fashion GmbH kosztami poniesionymi przez TBL w związku z tym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona wnosząca odwołanie (zwana dalej „TBL”) wnosi odwołanie od wyroku Sądu na tej podstawie, iż Sąd naruszył prawo w następujący sposób:

1°) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia 2017/1001 ⁽¹⁾

- a) Sąd naruszył prawo nie dokonując żadnego ustalenia w odniesieniu do „związku”;

- b) następnie Sąd niesłusznie stwierdził, że TBL nie dostarczyła wystarczających dowodów na okoliczność działania na szkodę charakteru odróżniającego lub czerpania nienależnej korzyści;
- c) dochodząc do wniosku, że nie dostarczono wystarczających dowodów, Sąd naruszył prawo (i) ustanawiając wymogi prawne na zbyt wysokim poziomie (ii) nie uwzględniając stosownych dowodów;
- d) faktycznie jedynym wnioskiem, do którego mógł dojść Sąd było działanie na szkodę charakteru odróżniającego i ponadto czerpanie nienależnej korzyści lub, ewentualnie, czerpanie nienależnej korzyści;
- e) Sąd niesłusznie oddalił argumenty TBL, że decyzja Izby Odwoławczej była obarczona błędem z uwagi na oczywiste nieuwzględnienie przedstawionych jej argumentów.

2°) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia 2017/1001

- a) Sąd odmówił ustalenia, że Izba Odwoławcza powinna była zażądać dodatkowych argumentów w przedmiocie art. 8 ust. 4 w okolicznościach, gdzie jedynym sposobem zagwarantowania sprawiedliwości proceduralnej byłoby wezwanie przez Izbę Odwoławczą do przedstawienia takich argumentów lub rozstrzygnięcie jedynie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 5, a przekazanie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 4 do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów. Sąd powinien był stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji;
- b) Sąd nie miał racji potwierdzając wniosek, do którego doszła Izba Odwoławcza, że TBL nie wykazała spełnienia przesłanek stosowania art. 8 ust. 4. Sąd powinien był stwierdzić, że Izba Odwoławcza dopuściła się błędu, stwierdzić nieważność ustaleń w przedmiocie art. 8 ust. 4 i zastąpić je swoim własnym ustaleniem stwierdzającym naruszenie art. 8 ust. 4.

Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia 2017/1001

- a) Sąd błędnie zastosował orzecznictwo wynikające ze sprawy Praktiker, gdyż w świetle orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 października 2017 r., EUIPO/Cactus (C-501/15 P, EU:C:2017:750) orzecznictwo to nie ma zastosowania do wcześniejszych znaków towarowych;
- b) ponadto lub alternatywnie, Sąd błędnie zastosował orzecznictwo wynikające ze sprawy Praktiker, z uwagi na to, iż wyrok ten nie ma zastosowania do usług galerii handlowych;
- c) gdyby nawet wcześniejsze znaki towarowe TBL objęte były zakresem pojęcia „usług sprzedaży detalicznej” i wpisywały się w ramy orzecznictwa wynikającego ze sprawy Praktiker, Sąd nie miał racji interpretując to orzecznictwo jako koniecznie wykluczające stwierdzenie podobieństwa wprowadzającego w błąd;
- d) z uwagi na to, iż Sąd dopuścił się błędu w swoich ustaleniach w przedmiocie stosowania orzecznictwa wynikającego ze sprawy Praktiker, Sąd (i) nie dokonał oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd lub (ii) nie zlecił dokonania tej oceny Izbie Odwoławczej. W tych okolicznościach został on zmuszony do podjęcia jednego z tych kroków.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017r. w sprawie T-121/16, Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd

(Sprawa C-156/18 P)

(2018/C 240/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, barrister)

Druga strona postępowania: European Union Intellectual Property Office; Burlington Fashion GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu oddalającego skargę Tulliallan Burlington Ltd's (TBL) na decyzję Izby Odwoławczej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej [ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości];
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Burlington Fashion GmbH (BFG) kosztami poniesionymi przez TBL w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi odwołanie od wyroku Sądu ze względu na następujące naruszenia prawa, których dopuścił się Sąd:

- 1) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾
 - a) Sąd popełnił błąd, nie dokonując żadnych ustaleń w związku z „powiązaniem”.
 - b) Ponadto Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że TBL nie przedstawiła dowodów w celu wykazania szkody dla odróżniającego charakteru lub uzyskanie nieuczciwej korzyści.
 - c) Stwierdzając brak przedstawienia stosownych dowodów, Sąd popełnił błąd poprzez (i) określenie zbyt wysokiego standardu dowodowego, oraz (ii) nieuwzględnienie właściwych dowodów.
 - d) Otóż jedynym wnioskiem, do jakiego mógł dojść Sąd było stwierdzenie szkody dla odróżniającego charakteru oraz dodatkowo lub ewentualnie uzyskanie nieuczciwej korzyści.
 - e) Sąd błędnie oddalił argumenty TBL, że decyzja Izby Odwoławczej była wadliwa ze względu na oczywiste nieuwzględnienie przedstawionej przed nią argumentacji.
- 2) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej
 - a) Sąd nie uznał, że Izba Odwoławcza winna była zwrócić się o przedstawienie dodatkowych argumentów na temat art. 8 ust. 4 w okolicznościach, w których jedynym sposobem zapewnienia sprawiedliwości proceduralnej byłoby wezwanie strony przez Izbę Odwoławczą do przedstawienia tych argumentów lub rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 5 oraz przekazanie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 4 do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów. Sąd powinien w związku z tym stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej.

- b) Sąd błędnie zgodził się z wnioskiem Izby Odwoławczej, że TBL nie wykazał spełnienia przesłanek określonych w art. 8 ust. 4. Sąd powinien był uznać, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, stwierdzić nieważność ustaleń Izby Odwoławczej na temat art. 8 ust. 4 oraz zastąpić je stwierdzeniem, że doszło do naruszenia art. 8 ust. 4.

Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

- a) Sąd pomylił się, stosując rozstrzygnięcie w sprawie Praktiker, gdyż w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie EUIPO/Cactus (C-501/15 P; EU:C:2017:750), wyrok w sprawie Praktiker nie znajduje zastosowania do wcześniejszych znaków towarowych, których dotyczy niniejsza sprawa.
- b) Dodatkowo lub ewentualnie Sąd popełnił błąd, stosując wyrok w sprawie Praktiker, gdyż wyrok ten nie znajduje zastosowania do usług świadczonych przez galerie handlowe.
- c) Nawet jeżeli wcześniejsze znaki towarowe TBL mieszczą się w pojęciu „usług detalicznych”, a tym samym znajduje do nich zastosowanie wyrok w sprawie Praktiker, Sąd błędnie zinterpretował ten wyrok, jako sprzeciwiający się stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.
- d) Ze względu na błąd popełniony co do zastosowania wyroku w sprawie Praktiker Sąd i) nie przeprowadził oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ewentualnie ii) nie nakazał przeprowadzenia takiej oceny Izbie Odwoławczej. W tych okolicznościach był zobowiązany uczynić jedno albo drugie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017r. w sprawie T-122/16, Tulliallan Burlington Ltd / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd

(Sprawa C-157/18 P)

(2018/C 240/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, barrister)

Druga strona postępowania: European Union Intellectual Property Office; Burlington Fashion GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu oddalającego skargę Tulliallan Burlington Ltd's (TBL) na decyzję Izby Odwoławczej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej [ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości];
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Burlington Fashion GmbH (BFG) kosztami poniesionymi przez TBL w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi odwołanie od wyroku Sądu ze względu na następujące naruszenia prawa, których dopuścił się Sąd:

- 1) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾
 - a) Sąd popełnił błąd, nie dokonując żadnych ustaleń w związku z „powiązaniem”.
 - b) Ponadto Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że TBL nie przedstawiła dowodów w celu wykazania szkody dla odróżniającego charakteru lub uzyskanie nieuczciwej korzyści.
 - c) Stwierdzając brak przedstawienia stosownych dowodów, Sąd popełnił błąd poprzez (i) określenie zbyt wysokiego standardu dowodowego, oraz (ii) nieuwzględnienie właściwych dowodów.
 - d) Otóż jedynym wnioskiem, do jakiego mógł dojść Sąd było stwierdzenie szkody dla odróżniającego charakteru oraz dodatkowo lub ewentualnie uzyskanie nieuczciwej korzyści.
 - e) Sąd błędnie oddalił argumenty TBL, że decyzja Izby Odwoławczej była wadliwa ze względu na oczywiste nieuwzględnienie przedstawionej przed nią argumentacji.
- 2) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej
 - a) Sąd nie uznał, że Izba Odwoławcza winna była zwrócić się o przedstawienie dodatkowych argumentów na temat art. 8 ust. 4 w okolicznościach, w których jedynym sposobem zapewnienia sprawiedliwości proceduralnej byłoby wezwanie strony przez Izbę Odwoławczą do przedstawienia tych argumentów lub rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 5 oraz przekazanie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 4 do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów. Sąd powinien w związku z tym stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej.
 - b) Sąd błędnie zgodził się z wnioskiem Izby Odwoławczej, że TBL nie wykazał spełnienia przesłanek określonych w art. 8 ust. 4. Sąd powinien był uznać, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, stwierdzić nieważność ustaleń Izby Odwoławczej na temat art. 8 ust. 4 oraz zastąpić je stwierdzeniem, że doszło do naruszenia art. 8 ust. 4.

Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

- a) Sąd pomylił się, stosując rozstrzygnięcie w sprawie Praktiker, gdyż w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie EUIPO/Cactus (C-501/15 P; EU:C:2017:750), wyrok w sprawie Praktiker nie znajduje zastosowania do wcześniejszych znaków towarowych, których dotyczy niniejsza sprawa.
- b) Dodatkowo lub ewentualnie Sąd popełnił błąd, stosując wyrok w sprawie Praktiker, gdyż wyrok ten nie znajduje zastosowania do usług świadczonych przez galerie handlowe.
- c) Nawet jeżeli wcześniejsze znaki towarowe TBL mieszczą się w pojęciu „usług detalicznych”, a tym samym znajduje do nich zastosowanie wyrok w sprawie Praktiker, Sąd błędnie zinterpretował ten wyrok, jako sprzeciwiający się stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

- d) Ze względu na błąd popełniony co do zastosowania wyroku w sprawie Praktiker Sąd i) nie przeprowadził oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ewentualnie ii) nie nakazał przeprowadzenia takiej oceny Izbie Odwoławczej. W tych okolicznościach był zobowiązany uczynić jedno albo drugie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 grudnia 2017r. w sprawie T-123/16, Tulliallan Burlington Ltd/ Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 22 lutego 2018 r. przez Tulliallan Burlington Ltd

(Sprawa C-158/18 P)

(2018/C 240/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Tulliallan Burlington Ltd (przedstawiciel: A. Norris, barrister)

Druga strona postępowania: European Union Intellectual Property Office; Burlington Fashion GmbH

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu oddalającego skargę Tulliallan Burlington Ltd's (TBL) na decyzję Izby Odwoławczej;
- stwierdzenie nieważności decyzji Izby Odwoławczej [ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości];
- obciążenie Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i Burlington Fashion GmbH (BFG) kosztami poniesionymi przez TBL w związku z niniejszym odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie wnosi odwołanie od wyroku Sądu ze względu na następujące naruszenia prawa, których dopuścił się Sąd:

- 1) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 5 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej ⁽¹⁾
 - a) Sąd popełnił błąd, nie dokonując żadnych ustaleń w związku z „powiązaniem”.
 - b) Ponadto Sąd popełnił błąd, stwierdzając, że TBL nie przedstawiła dowodów w celu wykazania szkody dla odróżniającego charakteru lub uzyskanie nieuczciwej korzyści.
 - c) Stwierdzając brak przedstawienia stosownych dowodów, Sąd popełnił błąd poprzez (i) określenie zbyt wysokiego standardu dowodowego, oraz (ii) nieuwzględnienie właściwych dowodów.
 - d) Otóż jedynym wnioskiem, do jakiego mógł dojść Sąd było stwierdzenie szkody dla odróżniającego charakteru oraz dodatkowo lub ewentualnie uzyskanie nieuczciwej korzyści.
 - e) Sąd błędnie oddalił argumenty TBL, że decyzja Izby Odwoławczej była wadliwa ze względu na oczywiste nieuwzględnienie przedstawionej przed nią argumentacji.
- 2) Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

- a) Sąd nie uznał, że Izba Odwoławcza winna była zwrócić się o przedstawienie dodatkowych argumentów na temat art. 8 ust. 4 w okolicznościach, w których jedynym sposobem zapewnienia sprawiedliwości proceduralnej byłoby wezwanie strony przez Izbę Odwoławczą do przedstawienia tych argumentów lub rozstrzygnięcie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 5 oraz przekazanie kwestii dotyczącej art. 8 ust. 4 do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów. Sąd powinien w związku z tym stwierdzić nieważność decyzji Izby Odwoławczej.
- b) Sąd błędnie zgodził się z wnioskiem Izby Odwoławczej, że TBL nie wykazał spełnienia przesłanek określonych w art. 8 ust. 4. Sąd powinien był uznać, że Izba Odwoławcza popełniła błąd, stwierdzić nieważność ustaleń Izby Odwoławczej na temat art. 8 ust. 4 oraz zastąpić je stwierdzeniem, że doszło do naruszenia art. 8 ust. 4.

Zarzuty dotyczące naruszenia art. 8 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej

- a) Sąd pomylił się, stosując rozstrzygnięcie w sprawie Praktiker, gdyż w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie EUIPO/Cactus (C-501/15 P; EU:C:2017:750), wyrok w sprawie Praktiker nie znajduje zastosowania do wcześniejszych znaków towarowych, których dotyczy niniejsza sprawa.
- b) Dodatkowo lub ewentualnie Sąd popełnił błąd, stosując wyrok w sprawie Praktiker, gdyż wyrok ten nie znajduje zastosowania do usług świadczonych przez galerie handlowe.
- c) Nawet jeżeli wcześniejsze znaki towarowe TBL mieszczą się w pojęciu „usług detalicznych”, a tym samym znajduje do nich zastosowanie wyrok w sprawie Praktiker, Sąd błędnie zinterpretował ten wyrok, jako sprzeciwiający się stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.
- d) Ze względu na błąd popełniony co do zastosowania wyroku w sprawie Praktiker Sąd i) nie przeprowadził oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, ewentualnie ii) nie nakazał przeprowadzenia takiej oceny Izbie Odwoławczej. W tych okolicznościach był zobowiązany uczynić jedno albo drugie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 19 marca 2018 r. – Pollo del Campo S.c.a., Avi Coop Società Cooperativa Agricolaf / Regione
Emilia Romagna i in.**

(Sprawa C-199/18)

(2018/C 240/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pollo del Campo S.c.a., Avi Coop Società Cooperativa Agricola

Strona pozwana: Regione Emilia-Romagna, Azienda Unità Sanitaria Locale 104 di Modena, A.U.S.L. Romagna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 rozporządzenia WE, stanowiący, że w odniesieniu do działań, o których mowa w załączniku IV, sekcja A oraz w załączniku V, sekcja A, państwa członkowskie zapewnią pobieranie opłat, należy interpretować jako nakładający obowiązek uiszczania płatności na wszystkich przedsiębiorców rolnych, nawet jeśli „prowadzą oni działalność polegającą na uboju i rozbiorze mięsa w sposób pomocniczy i powiązany z prowadzeniem hodowli zwierząt?”

- 2) Czy państwo może wyłączyć z obowiązku uiszczania należności sanitarnych niektóre kategorie przedsiębiorców, mimo że ustanowiło system pobierania opłat zdolny, jako całość, do zagwarantowania pokrycia kosztów poniesionych na kontrole urzędowe, lub zastosować opłaty niższe niż te przewidziane w rozporządzeniu WE nr 8[8]2/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 45, s. 200).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio de Stato (Włochy)
w dniu 19 marca 2018 r. – C.A.F.A.R. – Società Agricola Cooperativa, Società Agricola Guidi di
Roncofreddo di Guidi Giancarlo e Nicolini Fausta / Regione Emilia-Romagna i in.**

(Sprawa C-200/18)

(2018/C 240/19)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio de Stato.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.A.F.A.R. – Società Agricola Cooperativa, Società Agricola Guidi di Roncofreddo di Guidi Giancarlo e Nicolini Fausta

Strona pozwana: Regione Emilia-Romagna, Azienda Unità Sanitaria Locale 104 di Modena, A.U.S.L. Romagna

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 27 rozporządzenia WE, stanowiący, że w odniesieniu do działań, o których mowa w załączniku IV, sekcja A oraz w załączniku V, sekcja A, państwa członkowskie zapewnią pobieranie opłat, należy interpretować jako nakładający obowiązek uiszczania płatności na wszystkich przedsiębiorców rolnych, nawet jeśli „prowadzą oni działalność polegającą na uboju i rozbiorze mięsa w sposób pomocniczy i powiązany z prowadzeniem hodowli zwierząt?
- 2) Czy państwo może wyłączyć z obowiązku uiszczania należności sanitarnych niektóre kategorie przedsiębiorców, mimo że ustanowiło system pobierania opłat zdolny, jako całość, do zagwarantowania pokrycia kosztów poniesionych na kontrole urzędowe, lub zastosować opłaty niższe niż te przewidziane w rozporządzeniu WE nr 8[8]2/2004 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165, s. 1, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 45, s. 200).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Arbitral Tributário
(Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugalia) w dniu 26 marca 2018 r. – Idealmed III –
Serviços de Saúde SA / Autoridade Tributária e Aduaneira**

(Sprawa C-211/18)

(2018/C 240/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Idealmed III – Serviços de Saúde SA

Druga strona postępowania: Autoridade Tributária e Aduaneira

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 132 ust. 1 lit. b) dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) sprzeciwia się uznaniu, że szpital będący własnością spółki handlowej prawa prywatnego, która zawarła umowy o świadczenie usług zdrowotnych z państwem oraz z osobami prawnymi prawa publicznego, prowadzi działalność na warunkach socjalnych porównywalnych do warunków mających zastosowanie do podmiotów prawa publicznego wskazanych w przywołanym przepisie, gdy spełnione są następujące wymogi:
 - ponad 54,5 % kwot, w tym kwoty zafakturowane na odpowiednich użytkowników beneficjentów, fakturowanych jest na instytucje państwowe i publiczne systemy ubezpieczeń zdrowotnych po cenach ustalonych w zawartych z nimi porozumieniach i umowach;
 - ponad 69 % użytkowników jest beneficjentami publicznych systemów ubezpieczeń zdrowotnych lub korzysta z usług świadczonych na podstawie umów z instytucjami państwowymi;
 - ponad 71 % świadczeń medycznych wykonywanych jest na podstawie umów zawartych z publicznymi systemami ubezpieczeń zdrowotnych i z instytucjami państwowymi, oraz
 - prowadzona działalność ma duże znaczenie dla ogólnego interesu publicznego?
- 2) Czy biorąc pod uwagę, że zgodnie z art. 377 dyrektywy VAT Portugalia postanowiła o utrzymaniu zwolnień z VAT dla transakcji dokonywanych przez szpitale, niewymienionych w art. 132 ust. 1 lit. b) tej dyrektywy; że przyznała takim podatnikom możliwość dokonania wyboru systemu opodatkowania tych transakcji na podstawie art. 391 dyrektywy, pod warunkiem, że pozostaną w tym systemie opodatkowania przez okres co najmniej pięciu lat; oraz że przewiduje, że będą oni mogli ponownie podlegać systemowi zwolnień, jeżeli złożą wyraźne oświadczenie, wspomniany art. 391 lub zasady ochrony praw nabytych i uzasadnionych oczekiwań, równości i niedyskryminacji, neutralności i niezakłócania konkurencji sprzeciwiają się temu, aby w stosunku do użytkowników i podatników będących podmiotami prawa publicznego Autoridade Tributária e Aduaneira (urząd podatkowy i celny) nakładał obowiązek stosowania systemu zwolnień przed upływem tego okresu, od chwili stwierdzenia, że podatek świadczy usługi na warunkach socjalnych porównywalnych do tych, które mają zastosowanie do podmiotów prawa publicznego?
- 3) Czy przywołany art. 391 dyrektywy lub wymienione wyżej zasady sprzeciwiają się wprowadzeniu nowej ustawy nakładającej obowiązek stosowania przed upływem rzezczonego terminu pięciu lat systemu zwolnień wobec podatników, którzy wybrali uprzednio system opodatkowania?
- 4) Czy przywołany art. 391 dyrektywy i wyżej wymienione zasady są sprzeczne z przepisami, zgodnie z którymi podatek, który zdecydował się na zastosowanie systemu opodatkowania, ponieważ w chwili dokonania tego wyboru nie świadczył usług zdrowotnych na warunkach socjalnych porównywalnych do warunków mających zastosowanie do podmiotów prawa publicznego, może pozostać w tym systemie, jeśli zacznie świadczyć takie usługi na warunkach socjalnych porównywalnych z tymi, które mają zastosowanie do podmiotów prawa publicznego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – Prato Nevoso Termo Energy Srl / Provincia di Cuneo, ARPA Piemonte

(Sprawa C-212/18)

(2018/C 240/21)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Piemonte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prato Nevoso Termo Energy Srl

Druga strona postępowania: Provincia di Cuneo, ARPA Piemonte

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 dyrektywy 2008/98/WE ⁽¹⁾, a w każdym razie zasada proporcjonalności stoi na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie zawarte w art. 293 dekretu ustawodawczego nr 152/2006 oraz w art. 268 lit. eee-bis) dekretu ustawodawczego nr 152/2006, które stanowią, że należy uznać za odpad – również w ramach postępowania o wydanie zezwolenia na elektrownię zasilaną biomasą – biopłyn, który spełnia wymagania techniczne w tym zakresie i który jest wymagany do celów produkcyjnych jako paliwo, o ile wspomniany biopłyn nie jest ujęty w załączniku X, część II, sekcja 4, ust. 1, w części V dekretu ustawodawczego nr 152 z dnia 3 kwietnia 2006 r., i to niezależnie od przeprowadzenia oceny negatywnego oddziaływania na środowisko lub istnienia jakichkolwiek zastrzeżeń dotyczących właściwości technicznych produktu, podniesionych w ramach postępowania o wydanie zezwolenia?
- 2) Czy art. 13 dyrektywy 2009/28/WE ⁽²⁾, a w każdym razie zasady: proporcjonalności, przejrzystości i uproszczenia stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, takiemu jak uregulowanie zawarte w art. 5 dekretu ustawodawczego nr 28/2011 w zakresie, w jakim nie przewiduje on, w przypadku gdy wnioskodawca wnosi o wydanie zezwolenia na wykorzystanie biomasy jako paliwa w instalacji, która powoduje emisje do atmosfery, żadnej koordynacji z postępowaniem o wydanie zezwolenia na takie wykorzystanie paliwa, przewidzianym w dekrete ustawodawczym nr 152/2006, załącznik X w części V, ani też możliwości dokonania oceny in concreto rozwiązania proponowanego w ramach jednego postępowania o wydanie zezwolenia oraz w świetle wcześniej określonych specyfikacji technicznych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Roma (Włochy) w dniu 26 marca 2018 r. – Adriano Guitoli i in. / easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-213/18)

(2018/C 240/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Roma

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Adriano Guaitoli, Concepción Casan Rodriguez, Alessandro Celano Tomassoni, Antonia Cirilli, Lucia Cortini, Mario Giuli, Patrizia Padroni

Strona pozwana: easyJet Airline Co. Ltd

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji gdy strona, której lot został opóźniony lub odwołany, oprócz ujednoliconych i zryczałtowanych odszkodowań, o których mowa w art. 5, 7 i 9 rozporządzenia nr 261/04 ⁽¹⁾, żąda jednocześnie także odszkodowania na mocy art. 12 tego samego rozporządzenia, należy stosować art. 33 Konwencji montrealskiej, czy też „właściwość sądów” (tak międzynarodowa, jak i wewnętrzna) jest w każdym wypadku regulowana przez art. 5 rozporządzenia nr 44/01 ⁽²⁾?
- 2) Czy w pierwszej sytuacji, o której mowa w pytaniu pierwszym, art. 33 Konwencji montrealskiej należy interpretować w ten sposób, że reguluje on jedynie podział jurysdykcji pomiędzy państwami, czy w ten sposób, że reguluje on także wewnętrzną właściwość miejscową każdego państwa?
- 3) Czy w pierwszej sytuacji, o której mowa w pytaniu drugim, zastosowanie art. 33 Konwencji montrealskiej ma charakter „wyłączny”, wykluczając zastosowanie art. 5 rozporządzenia nr 44/01, czy też te dwa przepisy mogą być stosowane łącznie, w sposób pozwalający na bezpośrednie określenie tak jurysdykcji państwa, jak i wewnętrznej właściwości miejscowej jego sądów?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consigli di Stato (Włochy)
w dniu 26 marca 2018 r. – La Gazza s.c.r.l. i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA),
Regione Veneto**

(Sprawa C-217/18)

(2018/C 240/23)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consigli di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: La Gazza s.c.r.l., Umberto Bernardi, Giovanni Bressan, Bruno Ceccato, Alessandro Cerbaro, Virgilio Cerbaro, Alessandro Conte, Antonio Costa, Maurizio Dalla Pria, Daniele Donà, Fausto Guidolin, Gianni Mancon, Claudio Meneghini, Antonio Pesce, Dario Poli, Rino Salvalaggio, Luciano Simioni, Tiziano Sperotto, Armando Tollio, Marco Toson, Silvano Marcon, Lorella Cusinato, Federica Marcon, Eleonora Marcon, Caterina Marcon, Azienda agricola Bacchin Fratelli, Baldisseri Giancarlo e Mario s.s., Azienda agricola Ballardin Bortolino e Giuseppe, Facchinello Egidio e Giuseppe s.s., Azienda agricola Marchioron Fratelli di Marchioron Maurizio e Giuliano, Marchioron Ruggero e Massimo s.s., Azienda agricola Milan di Milan Mauro e Maurizio s.s., Azienda agricola Pettenuzzo Luciano e Aurelio s.s., Azienda agricola Stragliotto di Stragliotto Giovanni & c. s.s., Azienda agricola Todescato Giuseppe e Maurizio s.s., Azienda agricola Toffan Piermaria e Antonio s.s.

Druga strona postępowania: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin unijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 33, s. 104).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 26 marca 2018 r. – Latte Più Srl i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA),
Regione Veneto**

(Sprawa C-218/18)

(2018/C 240/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Latte Più Srl, Azienda agricola Benedetti Pietro e Angelo s.s., Azienda agricola Bertoldo Leandro e Ferruccio s.s., Sila di Bettinardi Virgilio e Adriano s.s., Bonora Delis, Capparotto Giampaolo e Lorenzino s.s., Cristofori Alessandra, Cunico Antonio, Dal Degan Santo e Giovanni, Dalle Palle Silvano e Munari Teresa, Dalle Palle Tiziano, Fontana Luca, Gonzo Dino e Stefano s.s., Guarato Giuseppe, Guerra Giuseppe, Magrin Stefano e Renato s.s., Marcolin Graziano, Marin Daniele, Gabriele e Graziano s.s., Azienda agricola Mascot di Pilotto Bortolo e figli s.s., Azienda agricola 2000 di Mastrotto Giuseppe, Matteazzi Mario, Mazzaron Roberto, Pozzan Michele e Luca, Radin Alessandro, Raffaello Carlo e fratelli s.s., Azienda agricola Rodighiero Elena di Bartolomei Roberto e Michele s.s., Sambugaro Andrea, Scuccato Gervasio, Serafini Candida, Toffanin Giovanni e Mauro s.s., Trevisan Francesco, Zanettin Gianfranco e Giampietro s.s.

Druga strona postępowania: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?

- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?
- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001 ⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin unijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 33, s. 104).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 26 marca 2018 r. – Brenta Scrl i in. / Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA),
Regione Veneto**

(Sprawa C-219/18)

(2018/C 240/25)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato.

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Brenta Scrl i in., Michele Bianchin, Antonio Bortignon, Dorianio Bortignon, Bruno Caron, Francesca Carraro, Antonio Didonè, Loris Donazzan, Rino Guidolin, Silvano Orsato, Valentino Rigo, Roberto Sacchetto, Emiliano Sonda, Azienda agricola Rebesco Antonio e Guerrino s.s.

Druga strona postępowania: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), Regione Veneto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności przepisu państwa członkowskiego z art. 2 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (EWG) nr 3950/92 ⁽¹⁾ oznacza w konsekwencji brak zobowiązania producentów do wniesienia dodatkowej opłaty w przypadku wystąpienia warunków określonych w tymże rozporządzeniu?
- 2) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, prawo Unii Europejskiej, a dokładniej rzecz ujmując ogólną zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, należy interpretować w ten sposób, że ochronie uzasadnionych oczekiwań nie podlegają podmioty, które dopełniły obowiązku nałożonego przez państwo członkowskie i które czerpały korzyści ze skutków odnoszących się do przestrzegania tego obowiązku, jeżeli obowiązek ten jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej?

- 3) Czy w sytuacji takiej jak opisana, będącej przedmiotem postępowania głównego, art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1392/2001⁽²⁾ z dnia 9 lipca 2001 r. oraz termin unijny „kategoria priorytetowa” stoją na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak art. 2 ust. 3 dekretu ustawodawczego nr 157/2004 przyjętego przez Republikę Włoską, ustalający zróżnicowane formy zwrotu nadpłaty tejże dodatkowej opłaty, z rozróżnieniem, w odniesieniu do terminów i sposobów zwrotu, na producentów, którzy postępowali zgodnie z wymogami przedmiotowych przepisów krajowych, które stoją w sprzeczności z prawem Unii, i producentów, którzy tych przepisów nie przestrzegali?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 Rady z dnia 28 grudnia 1992 r. ustanawiające opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 405, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1392/2001 z dnia 9 lipca 2001 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 3950/92 ustanawiającego opłatę dodatkową w sektorze mleka i przetworów mlecznych (Dz.U. L 187, s. 19, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 3, t. 33, s. 104).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Almería (Hiszpania) w dniu 29 marca 2018 r. – Banco Popular Español, S.A. / María Ángeles Díaz Soria, Miguel Ángel Góngora Gómez, José Antonio Sánchez González i Dolores María del Águila Andújar

(Sprawa C-232/18)

(2018/C 240/26)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Almería

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Banco Popular Español S.A.

Druga strona postępowania: María Ángeles Díaz Soria, Miguel Ángel Góngora Gómez, José Antonio Sánchez González i Dolores María del Águila Andújar

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodny z art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13⁽¹⁾ jest przepis taki jak ten ustanowiony w art. 465 ust. 5 Ley de Enjuiciamiento Civil 1/2000 [hiszpańskiej ustawy 1/2000 o postępowaniu cywilnym], który ogranicza możliwość dokonania przez organ odwoławczy z urzędu oceny wszystkich skutków stwierdzenia nieważności, jeśli sąd pierwszej instancji ustalił ich zamknięty katalog, a to stwierdzenie nieważności nie zostało zakwestionowane przez konsumenta?
- 2) Czy powyższe jest zgodne z zasadami określonymi w art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 ww. dyrektywy, jeśli wiąże się to z tym, że, w odniesieniu do stron, które podniosły żądania w zastosowaniu orzecznictwa wynikającego z wyroku Tribunal Supremo z dnia 9 maja 2013 r., uznanego za nieważne w wyroku TSUE z dnia 21 grudnia 2016 r.⁽²⁾, skutki stwierdzenia nieważności postanowienia umownego takiego jak to kwestionowane będą ograniczone?
- 3) Czy powaga rzeczy osądzonej, wynikająca z przepisów krajowych (lub analizy postanowienia umownego, jakiej może dokonać sąd w przypadku wniesienia odwołania przez stronę broniącą ważności tego postanowienia), dotyczy jedynie (ewentualnego) stwierdzenia ważności postanowienia umownego, czy też pełnego zakresu skutków tej nieważności w przypadku, gdy zostały one ograniczone w orzeczeniu sądowym i nie zostało to zakwestionowane przez żadną ze stron?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29, polskie wydanie specjalne: rozdział 15 tom 2, s. 288–293).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r. Gutiérrez Naranjo i in. (C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Komisja za przeciwojewództwie na korupcijata i otnemane na nezakonno pridobito imusztestwo / WR, AW, RW, Agro In 2001 EOOD, Akaunt Syrwis 2009 EOOD, Inwest Menidzmynt OOD, Estejd OOD, Tryst W OOD, Bromak OOD, Bromak Finans EAD, Wiwa Telekom Byłgarija EOOD, Byłgarska Telekomunikacijonna Kompanija AD, Hedz Inwestmynt Byłgarija AD, Kemira OOD, Dunarit AD, Tehnologicen Centyr-Institut Po Mikroelektronika AD, Ewrobild 2003 EOOD, Tehnoteł Inwest AD, Ken Trejd EAD, Konsult Aw EOOD, Louvrier Investments Company 33 S.A, EFV International Financial Ventures Ltd, LIC Telecommunications S.A.R.L., V Telecom Investment S.C.A, V2 Investment S.A.R.L., Interv Investment S.A.R.L., Empreno Ventures Ltd.

(Sprawa C-234/18)

(2018/C 240/27)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Komisja za przeciwojewództwie na korupcijata i otnemane na nezakonno pridobito imusztestwo

Strona pozwana: WR, AW, RW, Agro In 2001 EOOD, Akaunt Syrwis 2009 EOOD, Inwest Menidzmynt OOD, Estejd OOD, Tryst W OOD, Bromak OOD, Bromak Finans EAD, Wiwa Telekom Byłgarija EOOD, Byłgarska Telekomunikacijonna Kompanija AD, Hedz Inwestmynt Byłgarija AD, Kemira OOD, Dunarit AD, Tehnologicen Centyr-Institut Po Mikroelektronika AD, Ewrobild 2003 EOOD, Tehnoteł Inwest AD, Ken Trejd EAD, Konsult Aw EOOD, Louvrier Investments Company 33 S.A, EFV International Financial Ventures Ltd, LIC Telecommunications S.A.R.L., V Telecom Investment S.C.A, V2 Investment S.A.R.L., Interv Investment S.A.R.L., Empreno Ventures Ltd.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej, w której przewidziano ustalenie „minimalnych zasad dotyczących zabezpieczania mienia w celu ewentualnej późniejszej konfiskaty [...]”, należy interpretować w ten sposób, że uprawnia on państwa członkowskie do przyjmowania zasad konfiskaty cywilnej nieopartej na wyroku?
- 2) Czy z art. 1 ust. 1 wynika – mając na względzie także art. 4 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE – że aby wszcząć i przeprowadzić procedurę konfiskaty cywilnej, wystarczające jest jedynie wszczęcie postępowania karnego przeciwko osobie, której mienie stanowi przedmiot konfiskaty?
- 3) Czy dopuszczalna jest rozszerzająca wykładnia określonych w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2014/42/UE podstaw umożliwiających konfiskatę cywilną nieopartą na wyroku?
- 4) Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE należy interpretować w ten sposób, że wyłącznie na podstawie braku zgodności między wartością mienia a otrzymywanymi legalnymi dochodami osoby można pozbawić prawa majątkowego jako nabytego bezpośrednio lub pośrednio w następstwie popełnienia przestępstwa – bez istnienia prawomocnego wyroku ustalającego, że dana osoba popełniła przestępstwo?
- 5) Czy wskazaną w art. 6 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE regułą należy interpretować jako regulującą konfiskatę od osób trzecich jako środek uzupełniający lub alternatywny względem bezpośredniej konfiskaty lub jako środek uzupełniający względem rozszerzonej konfiskaty?

- 6) Czy wskazaną w art. 8 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE regułą należy rozumieć jako zapewniającą także stosowanie domniemania niewinności i zakazującą konfiskaty nieopartej na wyroku?

⁽¹⁾ Dz.U. 2014, L 127, s. 39.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Napoli (Włochy) w dniu 5 kwietnia 2018 r. – easyJet Airline Co. Ltd / Regione Campania

(Sprawa C-241/18)

(2018/C 240/28)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Napoli

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: easyJet Airline Co. Ltd

Strona pozwana: Regione Campania

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 i 5 dyrektywy 30/2002/WE ⁽¹⁾ oraz załącznik II do tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie art. 1 ust. 169-174 ustawy Regione Campania nr 5/2013 w zakresie, w jakim ustalenie podatku nie jest poprzedzone ogólnym planem dotyczącym środka, który ma zostać przyjęty w celu ograniczenia hałasu w portach lotniczych i na obszarach przyległych do nich, zgodnie z art. 5 dyrektywy i załącznikiem II?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 marca 2002 r. w sprawie ustanowienia zasad i procedur w odniesieniu do wprowadzenia ograniczeń odnoszących się do poziomu hałasu w portach lotniczych Wspólnoty (Dz.U. L 85, s. 40, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 7, t.8, s. 96).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2018 r. – Komisja Europejska / Irlandia

(Sprawa C-261/18)

(2018/C 240/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, J. Tomkin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów niezbędnych do zastosowania się do pkt 1) tiret drugie sentencji wyroku wydanego przez Trybunał w sprawie C-215/06 ⁽¹⁾, Komisja/Irlandia, Irlandia nie wypełniła zobowiązań ciążących na tym państwie na podstawie art. 260 TFUE;
- zobowiązanie Irlandii do zapłaty na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości 1 343,20 EUR za każdy dzień od dnia wydania wyroku w sprawie C-215/06 do dnia zastosowania się przez Irlandię do treści tego orzeczenia albo do dnia zastosowania się do wyroku w niniejszej sprawie, którekolwiek z tych zdarzeń nastąpi wcześniej, jednak w kwocie nie mniejszej niż 1 685 000 EUR;

- zobowiązanie Irlandii do zapłaty na rzecz Komisji opłaty karnej w wysokości 12 264 EUR dziennie od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia zastosowania się przez Irlandię do treści orzeczenia w sprawie C-215/06; oraz
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 260 ust. 1 TFUE Irlandia jest zobowiązana do podjęcia niezbędnych środków w celu zastosowania się do treści wyroku Trybunału w sprawie C-215/06. Ponieważ Irlandia nie podjęła środków niezbędnych do zastosowania się pkt 1) tiret drugie sentencji tego wyroku, Komisja postanowiła wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Komisja zaproponowała w swej skardze, aby Trybunał Sprawiedliwości obciążył Irlandię obowiązkiem zapłaty ryczałtu w wysokości 1 343,20 EUR dziennie oraz opłaty karnej w wysokości 12 264 EUR dziennie. Wysokość ryczałtu oraz opłaty karnej została obliczona z uwzględnieniem wagi i czasu trwania naruszenia, a także skutku odstraszającego, w oparciu o zdolność płatniczą tego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 3 lipca 2008 r., Komisja/Irlandia, C-215/16, EU:C:2008:380.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Markkinaoikeus (Finlandia) w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Oulun Sähkönyynti Oy

(Sprawa C-294/18)

(2018/C 240/30)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Markkinaoikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Oulun Sähkönyynti Oy

Strona pozwana: Energiavirasto

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 11 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej, zmiany dyrektyw 2009/125/WE i 2010/30/UE oraz uchylecia dyrektyw 2004/8/WE i 2006/32/WE ⁽¹⁾ należy dokonywać w taki sposób, że obniżenie opłaty podstawowej za energię elektryczną na podstawie wybranego przez odbiorcę końcowego sposobu fakturowania oznacza, że odbiorcom końcowym, którym nie została obniżona opłata, faktury i informacje o rozliczeniach nie są przekazywane nieodpłatnie?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pierwsze pytanie prejudycjalne i gdy udzielenie wymienionej powyżej obniżki może być dopuszczalne: czy przy ocenie dopuszczalności obniżenia opłaty z dyrektywy 2012/27/UE wynikają specjalne dodatkowe uwarunkowania, które należy uwzględnić, jak na przykład to, czy obniżenie opłaty odpowiada oszczędności kosztów, osiągniętej poprzez wybrany sposób fakturowania, czy obniżenie opłaty ma odniesienie do liczby wystawianych faktur, czy też obniżenie opłaty może zostać przypisane do grupy odbiorców końcowych, która oddziałuje na oszczędność kosztów poprzez swój wybór sposobu fakturowania?
3. O ile przyznanie wymienionego w pierwszym pytaniu prejudycjalnym obniżenia opłaty oznacza, że w przypadku innych odbiorców końcowych, niż tych którzy wybrali specjalny sposób fakturowania, opłaty pobierane były z naruszeniem art. 11 ust. 1 dyrektywy 2012/27/UE: czy z prawa Unii wynikają szczególne wymogi, które muszą zostać uwzględnione przy orzekaniu o zwrocie opłat?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 315, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2018 r. w sprawie T-140/16, Le Pen / Parlament, wniesione w dniu 3 maja 2018 r. przez Jean-Marie Le Pena

(Sprawa C-303/18 P)

(2018/C 240/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Jean-Marie Le Pen (przedstawiciel: adwokat F. Wagner)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie T-140/16;

a tym samym

- stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 29 stycznia 2016 r., doręczonej pismem nr D 302191 z dnia 5 lutego 2016 r., wydanej na podstawie art. 68 decyzji 2009/C 159/01 Prezydium Parlamentu z dnia 19 maja i 9 lipca 2008 r. „zmieniającej przepisy wykonawcze statutu posłów do Parlamentu Europejskiego” ze zmianami, w której stwierdzono, że Parlament posiada wiarytelność względem skarżącego w wysokości 320 026,23 EUR z tytułu kwot nienależnie wypłaconych w ramach zatrudnienia asystentów parlamentarnych i przedstawiono uzasadnienie jej odzyskania;
- stwierdzenie nieważności noty obciążeniowej nr 2016-195 z dnia 4 lutego 2016 r. informującej skarżącego o istnieniu wiarytelności względem niego w związku z decyzją sekretarza generalnego z dnia 29 stycznia 2016 r. i nakazującej odzyskanie kwot nienależnie wypłaconych w ramach zatrudnienia asystentów parlamentarnych;
- orzeczenie co do kwoty, jaka zostanie przyznana skarżącemu tytułem zadośćuczynienia;
- orzeczenie co do kwoty, jaka zostanie przyznana skarżącemu z tytułu kosztów postępowania;
- obciążenie Parlamentu wszystkimi kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

1. Bezwzględna przeszkoda procesowa: Naruszenie przez Sąd prawa skarżącego do obrony – Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych

Nie zobowiązując Parlamentu do przestrzegania art. 41 i 42 karty praw podstawowych, Sąd nie dopuścił do uczciwej i kontradyktoryjnej debaty. Parlament ma akta administracyjne i akta OLAF-u, z których może skorzystać. Dowody na pracę można znaleźć w obu zbiorach akt, ale nie są one dostępne dla skarżącego.

2. Naruszenie prawa Unii przez Sąd – Naruszenia prawa i błędy w kwalifikacji charakteru prawnego faktów i dowodów przez Sąd – Dyskryminacja, a przez to także *fumus persecutionis* – Naruszenie zasad uzasadnionych oczekiwań i legalności

a. Brak inicjatywy w stosunku do innych partii

Sąd odmówił uznania inicjatywy M. Schulza za dyskryminującą, podczas gdy była ona skierowana wyłącznie przeciwko Frontowi Narodowemu, a nie przeciwko innym partiom. Identyczne postępowania powinny zostać wszczęte przeciwko wszystkim francuskim partiom, przeciwko innym partiom w innych państwach członkowskich i przeciwko dziesiątkom posłów.

b. Dyskryminacja ze względu na osobistą sytuację M. Schulza i wykorzystywanie przez niego personelu Parlamentu

Sąd odmówił przesłuchania M. Schulza i K. Wellego, mimo że skarżący przedstawił dowody bezprawnego zachowania byłego przewodniczącego Parlamentu, chociaż nie zostały przeciwko niemu wszczęte postępowania. Sąd nie odniósł się do przedstawionych dokumentów, co jest błędem faktycznym i pociąga za sobą konsekwencje prawne.

c. Naruszenie uzasadnionych oczekiwań i równości

W przeciwieństwie do tego, co wskazuje Sąd, istnieje wiele przypadków naruszenia przepisów wykonawczych, w których Parlament nie zażądał zwrotu nienależnych wypłat.

3. Wewnętrzna niezgodność z prawem zaskarżonych aktów

a. Popołniony przez Sąd oczywisty błąd w ocenie

Jeśli aneks był tak istotnym dowodem pracy, to Parlament był odpowiedzialny za stwierdzenie, że skarżący nie dostarczył go, po przypomnieniu, wbrew temu, co twierdzi Sąd. Sąd odwraca w ten sposób ciężar dowodu, wypowiadając się o błędach faktycznych z konsekwencjami prawnymi.

b. Czas pracy do uzasadnienia i sposób przeprowadzenia dowodu

Sąd przeinaczył oświadczenie sekretarza generalnego, że skarżący musi uzasadnić cały czas pracy w danym okresie, a nie „wykazanie zgodności z przepisami wykonawczymi prawa pracy”.

Sąd nie może twierdzić, że istnieje zobowiązanie, jeżeli Parlament przyznaje, że go nie ma, co odnotowano w protokole z rozprawy przed Sądem, i jeżeli żaden z przepisów wykonawczych go nie przewiduje. Sąd popełnił naruszenie prawa.

c. Praca wykonana

Skarżący przedkłada Trybunałowi dwa nowe dokumenty, powołując się na art. 127 regulaminu postępowania.

d. Naruszenie zasady proporcjonalności

W przeciwieństwie do tego, co twierdzi Sąd, nie byłoby bezwarunkowego obowiązku odzyskania przez Parlament wszystkich kwot z całych pięciu lat, skoro tylko trzy zostały uznane za kontrowersyjne. To naruszenie zasady proporcjonalności uzasadnia uchylene wyroku.

e. Umowy zewnętrzne

Parlament, a po nim Sąd nie wykazali, że J.F. Jalkh utrzymywał jakiegokolwiek związki zawodowe z osobami trzecimi, które mogłyby zaszkodzić osobie skarżącego lub godności Parlamentu czy też doprowadzić do konfliktu interesów.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci (Republika Czeska) w dniu 7 maja 2018 r. – KORADO, a.s. / Generální ředitelství cel

(Sprawa C-306/18)

(2018/C 240/32)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KORADO, a.s.

Strona przeciwna: Generální ředitelství cel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest ważne rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 2015/23 ⁽¹⁾ z dnia 5 stycznia 2015 r., w którym towar opisany w kolumnie pierwszej tabeli zamieszczonej w załączniku jest klasyfikowany do podpozycji 7 307 93 19 CN?
- 2) Jeżeli to rozporządzenie jest nieważne, to czy rzeczony produkt mogą zostać klasyfikowane do podpozycji 7 322 19 00 CN?
- 3) Jeżeli to rozporządzenie jest ważne, to czy rzeczony produkt muszą zostać klasyfikowane do podpozycji 7 307 93 19 CN?

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/23 z dnia 5 stycznia 2015 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów według Nomenklatury scalonej (Dz.U. 2015, L 4, s. 15).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Competition Appeal Tribunal, London (Zjednoczone Królestwo) w dniu 7 maja 2018 r. – Generics (UK) Ltd, GlaxoSmithKline plc, Xellia Pharmaceuticals ApS, Alpharma, LLC, dawniej Zoetis Products LLC, Actavis UK Ltd i Merck KGaA/Competition and Markets Authority

(Sprawa C-307/18)

(2018/C 240/33)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Competition Appeal Tribunal, London

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Generics (UK) Ltd, GlaxoSmithKline plc, Xellia Pharmaceuticals ApS, Alpharma, LLC, dawniej Zoetis Products LLC, Actavis UK Ltd i Merck KGaA

Strona pozwana: Competition and Markets Authority

Pytania prejudycjalne

Potencjalna konkurencja

1. Czy dla celów art. 101 ust. 1 TFUE uprawnionego z patentu na produkt leczniczy oraz przedsiębiorstwo wytwarzające produkty generyczne dążące do wprowadzenia na rynek wersji generycznej takiego produktu leczniczego należy postrzegać jako potencjalnych konkurentów, w sytuacji gdy strony toczą w dobrej wierze spór dotyczący ważności patentu lub naruszenia patentu przez produkt generyczny?

2. Czy odpowiedź na pytanie pierwsze ulega zmianie, jeżeli:

- a) między stronami zawisła przed sądem sprawa w przedmiocie takiego sporu; lub
- b) na rzecz uprawnionego z patentu wydano postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia zakazujące przedsiębiorstwu wytwarzającemu produkty generyczne wprowadzenia produktu generycznego na rynek do czasu wydania rozstrzygnięcia w postępowaniu; lub
- c) uprawniony z patentu uznaje przedsiębiorstwo wytwarzające produkty generyczne za potencjalnego konkurenta?

Ograniczenia ze względu na cel

3. Jeżeli zawisła przed sądem sprawa dotyczy ważności patentu na produkt leczniczy oraz domniemanego naruszenia tego patentu przez produkt generyczny, a nie jest możliwe ustalenie prawdopodobieństwa wygrania tej sprawy przez którąkolwiek ze stron, to czy występuje wówczas ograniczenie konkurencji „ze względu na cel” w rozumieniu art. 101 ust. 1, w sytuacji gdy strony postanawiają zawrzeć ugodę, na mocy której:

- a) przedsiębiorstwo wytwarzające produkty generyczne zobowiązuje się nie wprowadzać na rynek produktu generycznego i zaniechać kwestionowania ważności patentu w okresie obowiązywania porozumienia (który nie przekracza okresu, jaki pozostał do wygaśnięcia patentu), oraz
- b) uprawniony z patentu zobowiązuje się dokonać na rzecz przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty generyczne transferu wartości majątkowych w wysokości znacznie przekraczającej kwotę unikniętych w ten sposób kosztów postępowania sądowego (w tym kosztów związanych ze stratą czasu i zakłóceniem działalności), który to transfer nie stanowi płatności z tytułu towarów dostarczanych lub usług świadczonych na rzecz uprawnionego z patentu?

4. Czy odpowiedź na pytanie trzecie ulega zmianie, jeżeli:

- a) zakres ograniczenia nakładanego na przedsiębiorstwo wytwarzające produkty generyczne nie wykracza poza zakres patentu będącego przedmiotem sporu; lub
- b) wysokość transferu wartości majątkowych dokonywanego na rzecz przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty generyczne może być niższa niż zysk, który osiągnęłoby ono, gdyby w postępowaniu sądowym dotyczącym ważności patentu wyrok zapadł na jego korzyść i gdyby wprowadziło ono na rynek niezależny produkt generyczny?

5. Czy odpowiedzi na pytania trzecie i czwarte ulegają zmianie, jeżeli porozumienie przewiduje dostarczenie przez uprawnionego z patentu przedsiębiorstwu wytwarzającemu produkty generyczne znacznych, lecz ograniczonych ilości autoryzowanego produktu generycznego, a ponadto porozumienie to:

- a) nie powoduje wystąpienia żadnej znacznej presji konkurencyjnej na ceny stosowane przez uprawnionego z patentu, ale
- b) przynosi pewne korzyści konsumentom, które nie występowałyby, gdyby w postępowaniu sądowym zapadł wyrok na korzyść uprawnionego z patentu, przy czym korzyści te są znacznie mniejsze niż korzyści płynące z pełnowymiarowej konkurencji wynikającej z wprowadzenia na rynek niezależnego produktu generycznego, które zaistniałyby, gdyby w postępowaniu sądowym zapadł wyrok na korzyść przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty generyczne, czy też ma to znaczenie jedynie dla celów oceny dokonywanej na podstawie art. 101 ust. 3?

Ograniczenia ze względu na skutek

6. Czy w okolicznościach określonych w pytaniach od trzeciego do piątego występuje ograniczenie konkurencji „ze względu na skutek” w rozumieniu art. 101 ust. 1, czy też jest to zależne od ustalenia przez sąd, że w sytuacji braku wspomnianej ugody:

- a) w postępowaniu dotyczącym patentu wyrok zapadłby prawdopodobnie na korzyść przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty generyczne (tj. prawdopodobieństwo, że patent był ważny i doszło do jego naruszenia wynosiło mniej niż 50 %); albo alternatywnie
- b) strony prawdopodobnie zawarłyby mniej restrykcyjną ugodę (tj. prawdopodobieństwo zawarcia mniej restrykcyjnej ugody wynosiło ponad 50 %)?

Definicja rynku

7. Jeżeli objęty patentem produkt leczniczy może zostać zastąpiony, z terapeutycznego punktu widzenia, szeregiem innych produktów leczniczych z danej klasy, a domniemanym naruszeniem dla celów art. 102 jest postępowanie uprawnionego z patentu, który skutecznie wyklucza z rynku generyczne wersje tego produktu leczniczego, to czy takie produkty generyczne należy brać pod uwagę przy określaniu właściwego rynku produktowego, mimo iż nie będzie możliwe zgodne z prawem wprowadzenie ich na rynek do czasu wygaśnięcia patentu, jeżeli (czego nie można z pewnością stwierdzić) patent jest ważny, a takie produkty generyczne naruszają ów patent.

Nadużycie

8. Jeżeli w okolicznościach określonych w powyższych pytaniach od trzeciego do piątego uprawniony z patentu ma pozycję dominującą, to czy jego postępowanie w zakresie zawarcia tego rodzaju porozumienia stanowi nadużycie w rozumieniu art. 102?
9. Czy odpowiedź na pytanie ósme ulega zmianie, jeżeli uprawniony z patentu zawiera tego rodzaju porozumienie nie w ramach ugody w kontekście faktycznego postępowania sądowego, ale w celu uniknięcia postępowania sądowego?
10. Czy odpowiedź na pytania ósme lub dziewiąte ulega zmianie, jeżeli:
- a) uprawniony z patentu realizuje strategię polegającą na zawarciu kilku takich porozumień w celu wykluczenia ryzyka nieograniczonego wprowadzenia do obrotu produktów generycznych oraz
 - b) konsekwencją pierwszego z takich porozumień jest to, iż ze względu na charakter krajowego systemu refundowania aptekom przez organy odpowiedzialne za zdrowie publiczne kosztów zakupu produktów leczniczych wysokość refundacji przedmiotowego produktu leczniczego zostaje obniżona, co skutkuje znaczną oszczędnością po stronie organów odpowiedzialnych za zdrowie publiczne (choć jest to oszczędność znacznie niższa od oszczędności, jaka miałaby miejsce w sytuacji wprowadzenia do obrotu niezależnego produktu generycznego w następstwie pomysłu dla przedsiębiorstwa wytwarzającego produkty generyczne rozstrzygnięcia w postępowaniu sądowym dotyczącym patentu); oraz
 - c) oszczędność ta nie była zamiarem stron przy zawieraniu któregośkolwiek z porozumień?

**Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 7 marca 2018 r. w sprawie T-624/16,
Gollnisch / Parlament, wniesione w dniu 7 maja 2018 r. przez Bruna Gollnisch**

(Sprawa C-330/18 P)

(2018/C 240/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Bruno Gollnisch (przedstawiciel: adwokat B. Bonnefoy-Claudet)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski

Żądania wnoszącego odwołanie

Żądania skierowane przeciwko zaskarżonemu wyrokowi:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie T-624/16;
- wydanie orzeczenia w podniesionych kwestiach zgodnie z orzecznictwem;
- przekazanie sprawy do Sądu celem ponownego rozpoznania;

- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 12 500 EUR tytułem kosztów postępowania poniesionych w postępowaniu odwoławczym;
- obciążenie Parlamentu kosztami.

Na wypadek dopuszczenia odwołania wnoszący je przedstawia następujące żądania:

- rozstrzygnięcie sporu co do istoty sprawy, w razie gdyby Trybunał uznał, że jest wystarczająco poinformowany;
- stwierdzenie nieważności: decyzji sekretarza generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 1 lipca 2016 r., doręczenia i środków wykonawczych zawartych w piśmie dyrektora generalnego ds. finansów z dnia 6 lipca 2016 r. oraz noty obciążeniowej nr 2016-914 z dnia 5 lipca 2016 r.;
- uwzględnienie żądań skarżącego przedstawionych w pierwszej instancji;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 20 000 € tytułem zadośćuczynienia;
- obciążenie Parlamentu wszystkimi kosztami postępowania.

Żądania wysunięte tytułem ewentualnym:

- postanowienie o zawieszeniu postępowania do czasu zakończenia postępowania karnego we Francji;
- zarządzenie, że wykonanie decyzji sekretarza generalnego zostanie w międzyczasie zawieszona, a kwoty odliczone w tym zakresie zostaną zwrócone w całości skarżącemu.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości sekretarza generalnego i naruszenia art. 25 ust. 3 regulaminu Parlamentu

Zaskarżony wyrok przyznaje sekretarzowi generalnemu kompetencje decyzyjne uprawniające go do samodzielnego zatwierdzenia istnienia nienależnej zapłaty, podczas gdy zgodnie z przepisami i wcześniejszym orzecznictwem ma on jedynie kompetencje w zakresie instruowania, proponowania i wykonywania.

2. Zarzut drugi dotyczący nieprzestrzegania zasad *una via electa* oraz „le pénal tient le civil en état” (postępowanie cywilne musi zostać zawieszona w oczekiwaniu na zakończenie postępowania karnego).

W zaskarżonym wyroku niesłusznie stwierdzono, że przywoływana zasada jest zasadą prawa krajowego, a nie europejskiego, i że przedmiotowa sprawa nie powoduje żadnego aspektu karnego.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony

W drodze zaskarżonego wyroku: 1) nie przywrócono skarżącemu prawa podstawowego do bycia wysłuchanym, podczas gdy był go pozbawiony w toku całego postępowania; 2) zatwierdzono opis zwykłych podejrzeń ze strony administracji Parlamentu, podczas gdy chodziło o bezpodstawne zarzuty przeciwko skarżącemu w toku omawianego postępowania a zmienny i nieprecyzyjny charakter tych zarzutów był przeszkodą w przedstawieniu użytecznej obrony; 3) nie uwzględniono konsekwencji milczenia administracji na korespondencję skarżącego, w której zadawał pytania na temat dokładnego charakteru dowodów pracy jego asystenta, których od niego oczekiwano.

4. Zarzut czwarty dotyczący dyskryminującego traktowania oraz *fumus persecutionis*, a także nieprawidłowej zmiany ciężaru dowodu

W zaskarżonym wyroku nie zakwalifikowano jako takie poszlak dyskryminującego traktowania lub *fumus persecutionis* i wykluczono możliwość analogicznego zastosowania orzecznictwa przywołanego przez skarżącego do przypadków dyskryminacji politycznej.

5. Zarzut piąty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia art. 41 karty praw podstawowych

W zaskarżonym wyroku niesłusznie orzeczono, że dokumenty przejściowe w postępowaniu o odzyskanie nienależnych płatności nie miały wartości prawnej w odniesieniu do ważności tego postępowania, a tym samym do aktu końcowego. W zaskarżonym wyroku nie wyciągnięto zatem żadnych konsekwencji z tego, że zarówno zmiany uzasadnienia, jak i milczenie administracji w kontekście próśb skarżącego o uściślenie nie pozwoliły mu dowiedzieć się, w jaki sposób miał wykazać brak wykroczenia.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań

W zaskarżonym wyroku uznano, że potrzeba zachowania przez posła dowodów pracy jego asystentów nie ma mocy wstecznej ani wiążącej.

7. Zarzut siódmy dotyczący niewłaściwej kwalifikacji dowodów, przeinaczenia faktów i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia

W zaskarżonym wyroku jednostronnie, a posteriori, bez podstawy prawnej i bez spójności, opracowano teorię uznanych i dopuszczalnych sposobów przedstawienia pracy asystenta, arbitralnie odrzucono te przedstawione przez skarżącego i zarzucono mu, że nie przedstawił nowych dowodów w toku postępowania.

8. Zarzut ósmy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

W zaskarżonym wyroku stwierdzono z jednej strony, że przepisy wykonawcze nie pozostawiają sekretarzowi generalnemu żadnego zakresu uznania przy podejmowaniu decyzji, a z drugiej strony, że skarżący nie przedstawił żadnej wystarczającej argumentacji w odniesieniu do przepisów wykonawczych lub przepisów, na których są oparte.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – – Uribe-Etxebarria Jiménez / EUIPO – Núcleo de comunicaciones y control (SHERPA)

(Sprawa T-577/15) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy SHERPA — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SHERPA — Częściowe unieważnienie prawa do znaku — Przedmiot sporu przed izbą odwoławczą — Rzeczywiste używanie znaku towarowego — Artykuł 42 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 47 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 2017/1001] — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia 2017/1001]}

(2018/C 240/35)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Xabier Uribe-Etxebarria Jiménez (Erandio, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat M. Esteve Sanz)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Núcleo de comunicaciones y control, SL (Madrid, Espagne) (przedstawiciele: adwokaci P. López Ronda, G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal i E. Armero Lavie)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 17 lipca 2015 r. (sprawa R 1135/2014-2) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Núcleo de comunicaciones y control a X. Uribe-Etxebarria Jiménezem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 17 lipca 2015 r. (sprawa R 1135/2014-2) w zakresie dotyczącym oznaczanych spornym znakiem towarowym towarów z klasy 9.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EUIPO pokrywa własne koszty oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez Xabiera Uribe-Etxebarria Jiménezę.
- 4) Xabier Uribe-Etxebarria Jiménez pokrywa dwie trzecie własnych kosztów.
- 5) Núcleo de comunicaciones y control, SL, pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 406 z 7.12.2015.

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Josefsson/Parlament**(Sprawa T-566/16) ⁽¹⁾****(Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas nieokreślony — Zwolnienie — Artykuł 47 lit. c) ppkt i) WZIP — Oczywisty błąd w ocenie — Prawo do bycia wysłuchanym — Zasada dobrej administracji — Zasada staranności)**

(2018/C 240/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Erik Josefsson (Malmö, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck, A. Guillerme i M. Forgeois)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo M. Dean i L. Deneys, następnie M. Dean i Í. Ní Riagáin Düro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji organu upoważnionego w Parlamencie do zawierania umów o pracę z dnia 19 grudnia 2014 r. dotyczącej rozwiązania ze skarżącym umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego, a po drugie, do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę, której skarżący w swej ocenie doznał.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji organu upoważnionego w Parlamencie Europejskim do zawierania umów o pracę z dnia 19 grudnia 2014 r. dotyczącej rozwiązania z Erikiem Josefssonem umowy o pracę w charakterze członka personelu tymczasowego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Parlament zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 du 25.1.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod sygnaturą F-138/15 i przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Komisja/AV**(Sprawa T-701/16 P) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Służba publiczna — Personel tymczasowy — Zatrudnienie — Badanie lekarskie — Niekompletne oświadczenia złożone podczas badania lekarskiego — Zastosowanie zastrzeżenia medycznego z mocą wsteczną — Nieprzyznanie uprawnienia do renty inwalidzkiej — Wykonanie wyroku do spraw Służby Publicznej, który stwierdza nieważność pierwotnej decyzji)**

(2018/C 240/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Berardis-Kayser, C. Ehrbar i T. Bohr, następnie C. Ehrbar i T. Bohr, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: AV (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i N. de Montigny)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 21 lipca 2016 r. AV/Komisja (F-91/15, EU:F:2016:170).

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu do Spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 21 lipca 2016 r., AV/Komisja (F-91/15) zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do innej izby Sądu niż izba rozpatrująca niniejsze odwołanie.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 14 z 16.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Basil/EUIPO – Artex (Kosze rowerowe)

(Sprawa T-760/16) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający kosze rowerowe — Podstawa unieważnienia — Niedopuszczalność wniosku o unieważnienie prawa do wzoru — Artykuł 52 ust. 3 i art. 86 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 6/2002 — Ujawnienie wcześniejszego wzoru — Indywidualny charakter — Inne całościowe wrażenie — Artykuł 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 6/2002]

(2018/C 240/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Basil BV (Silvolde, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci N. Weber i J. von der Thüsen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Hanne i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Artex SpA (San Zeno di Cassola, Włochy) (przedstawiciel: adwokat J. Vogtmeier)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lipca 2016 r. (sprawa R 535/2015-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Artex a Basil.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Basil BV zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 9.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Fedtke / EKES(Sprawa T-801/16) ⁽¹⁾**(Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie na emeryturę — Wiek przejścia na emeryturę — Wniosek o pozostanie w służbie — Artykuł 52 akapity pierwszy i drugi regulaminu pracowniczego — Interes służby — Akt wyłącznie potwierdzający — Nowe istotne okoliczności faktyczne — Dopuszczalność)**

(2018/C 240/39)

Język postępowania: francuski

Strony*Strona skarżąca:* Ingrid Fedtke (Wezembeek-Oppem, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M.A. Lucas)*Strona pozwana:* Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) (przedstawiciele: M. Pascua Mateo, K. Gambino, X. Chamodraka, A. Carvajal i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura)**Przedmiot**

Wniosek na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenia nieważności odmownej decyzji EKES w sprawie wniosku skarżącej o pozostawienie jej w służbie do ukończenia 66 lat.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ingrid Fedtke zostaje obciążona kosztami niniejszego postępowania przed Sądem Unii Europejskiej, jak również przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod numerem F-107/15, przeniesiona do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016 r.).

Wyrok Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – Italytrade / EUIPO – Tpresso (tèespresso)(Sprawa T-67/17) ⁽¹⁾**{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego tèespresso — Wcześniejsze, graficzny TPresso i słowny TPRESSO, międzynarodowe znaki towarowe — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}**

(2018/C 240/40)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Italytrade Srl (Bari, Włochy) (przedstawiciel: adwokat N. Clemente)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)*Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem:* Tpresso SA (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci L. Biglia i R. Spagnolli)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 listopada 2016 r. (sprawa R 959/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Tpresso a Italytrade.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Italytrade Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – Italytrade / EUIPO – Tpresso (teaespresso)

(Sprawa T-68/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego teaespresso — Wcześniejsze, graficzny TPresso i słowny TPRESSO, międzynarodowe znaki towarowe — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 240/41)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Italytrade Srl (Bari, Włochy) (przedstawiciel: adwokat N. Clemente)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: L. Rampini, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Tpresso SA (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci L. Biglia i R. Spagnolli)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 listopada 2016 r. (sprawa R 1099/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Tpresso a Italytrade.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Italytrade Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (1000)(Sprawa T-299/17) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 1000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia]

(2018/C 240/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich i M. Hartmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 marca 2017 r. (sprawa R 650/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Zhejiang Rongpeng Air Tools a Sata.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sata GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (3000)(Sprawa T-299/17) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 3000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia]

(2018/C 240/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich i M. Hartmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. (sprawa R 653/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Zhejiang Rongpeng Air Tools a Sata.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sata GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 29 maja 2018 r. – Sata / EUIPO – Zhejiang Rongpeng Air Tools (2000)

(Sprawa T-301/17) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy 2000 — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 52 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 59 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Równość traktowania — Zasada dobrej administracji — Obowiązek uzasadnienia]

(2018/C 240/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sata GmbH & Co. KG (Kornwestheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M.C. Simon)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Zhejiang Rongpeng Air Tools Co. Ltd (Pengjie Town, Chiny) (przedstawiciele: adwokaci S. Fröhlich i M. Hartmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2017 r. (sprawa R 651/2016-4) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Zhejiang Rongpeng Air Tools a Sata.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) Sata GmbH & Co. KG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 231 z 17.7.2017.

Wyrok Sądu z dnia 18 maja 2018 r. – Mendes / EUIPO – Actial Farmaceutica (VSL#3)

(Sprawa T-419/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy VSL#3 — Znak towarowy, który stał się w obrocie nazwą zwykle używaną w odniesieniu do towarów lub usług, dla których został zarejestrowany — Znak towarowy mogący wprowadzić odbiorców w błąd — Artykuł 51 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 240/45)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Mendes SA (Lugano, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat G. Carpineti)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Actial Farmaceutica Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciel: adwokat S. Giudici)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 maja 2017 r. (sprawa R 1306/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Mendes a Actial Farmaceutica.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Mendes SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Sądu z dnia 28 maja 2018 r. – Item Industrietechnik / EUIPO (EFUSE)

(Sprawa T-426/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego EFUSE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 240/46)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Item Industrietechnik GmbH (Solingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Hasselblatt, V. Töbelmann i M. Vitt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 kwietnia 2017 r. (sprawa R 1881/2016-4), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia graficznego EFUSE jako unijnego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Item Industrietechnik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Wyrok Sądu z dnia 28 maja 2018 r. – Item Industrietechnik / EUIPO (EFUSE)

(Sprawa T-427/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego EFUSE —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia
(WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 240/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Item Industrietechnik GmbH (Solingen, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci G. Hasselblatt, V. Töbelmann i M. Vitt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 kwietnia 2017 r. (sprawa R 1882/2016-4), dotyczącą zgłoszenia oznaczenia słownego EFUSE jako unijnego znaku towarowego

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Item Industrietechnik GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 21.8.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Elche Club de Fútbol / Komisja**(Sprawa T-901/16 R)****(Środek tymczasowy — Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez Hiszpanię niektórym zawodowym klubom piłki nożnej — Gwarancja państwowa udzielona przez podmiot publiczny — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris — Pilny charakter — Wyważenie interesów)**

(2018/C 240/48)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Elche Club de Fútbol, SAD (Elche, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Segura Catalán i M. Clayton)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky, G. Luengo i P. Němečková, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Gavela Llopis, pełnomocnik)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 i 279 TFUE o zawieszenie wykonania decyzji Komisji (UE) 2017/365 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD oraz Elche Club de Fútbol SAD (Dz.U. 2017, L 55, s. 12).

Sentencja

- 1) Zawieszają się wykonanie decyzji Komisji (UE) 2017/365 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.36387 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2013/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Valencia Club de Fútbol SAD, Hércules Club de Fútbol SAD oraz Elche Club de Fútbol SAD (Dz.U. 2017, L 55, s. 12) w zakresie dotyczącym odzyskania pomocy od Elche Club de Fútbol, wskazanej jako środek 3 w art. 1 tej decyzji.
- 2) Wniosek o zastosowanie środka tymczasowego zostaje oddalony w pozostałym zakresie.
- 3) Postanowienie z dnia 6 marca 2017 r., Elche Club de Fútbol/Komisja (T-901/16 R), zostaje uchylone.
- 4) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Abel i in. / Komisja(Sprawa T-197/17) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Środowisko naturalne — Przyjęcie przez Komisję rozporządzenia dotyczącego emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych — Żądanie naprawienia szkód i zadośćuczynienia za krzywdy, jakie mieli ponieść skarżący — Brak rzeczywistego i pewnego charakteru szkody — Sytuacja mogąca wywołać u każdej osoby poczucie krzywdy — Brak szkody podlegającej naprawieniu — Wniosek o wydanie nakazu)

(2018/C 240/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Marc Abel (Montreuil, Francja) i 1428 pozostałych skarżących, których nazwiska wskazano w załączniku do postanowienia (przedstawiciel: J. Assous, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.F. Brakeland, M. Huttunen i A. Becker, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkód, jakie mieli ponieść skarżący w wyniku przyjęcia rozporządzenia Komisji (UE) 2016/646 z dnia 20 kwietnia 2016 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 692/2008 w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 6) (Dz.U. 2016, L 109, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Marc Abel i pozostali skarżący, których nazwiska wskazano w załączniku, zostają obciążeni kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 151 z 15.5.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Argus Security Projects / Komisja i EUBAM Libya(Sprawa T-206/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na usługi — Procedura konkurencyjna z negocjacjami — Świadczenie usług z zakresu bezpieczeństwa w ramach misji Unii Europejskiej dotyczącej pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii — Odrzucenie oferty jednego z oferentów i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Okoliczności zaistniałe po udzieleniu zamówienia — Istotna zmiana pierwotnych warunków zamówienia — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)

(2018/C 240/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Argus Security Projects (Limassol, Cypr) (przedstawiciele: adwokaci T. Bontinck i A. Guillerme)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre, P. Aalto i L. Baumgart, pełnomocnicy), Misja Unii Europejskiej dotycząca pomocy w zintegrowanym zarządzaniu granicami w Libii (EUBAM Libya) (przedstawiciel: adwokat E. Raoult)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE zmierzający do uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji EUBAM Libya z dnia 24 stycznia 2017 r. o niewybraniu oferty przedstawionej przez skarżącą w postępowaniu o udzielenie zamówienia w trybie procedury negocjacyjnej odnoszącego się do świadczenia usług z zakresu bezpieczeństwa w ramach EUBAM Libya w celu zintegrowanego zarządzania granicami w Libii (umowa EUBAM-13-020) i udzieleniu zamówienia spółce Garda World Ltd.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Argus Security Projects Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Sensotek/EUIPO – Senso Technologie (senso tek)

(Sprawa T-470/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego *senso tek* — Wcześniejszy graficzny unijny znak towarowy SENSOTEC — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001 — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2018/C 240/51)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sensotek GmbH (Reichenbach an der Fils, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Klink)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Hanne, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również: Senso Technologie Srl (Rzym, Włochy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 maja 2017 r. (sprawa R 1953/2016-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Senso Technologie a Sensotek.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Sensotek GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 309 z 18.9.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 17 kwietnia 2018 r. – NeoCell/ EUIPO (BIOACTIVE NEOCELL COLLAGEN)

(Sprawa T-666/17) ⁽¹⁾

(Znak towarowy Unii Europejskiej — Osoba prawna prawa prywatnego — Brak dowodu posiadania osobowości prawnej — Artykuł 177 § 4 regulaminu postępowania — Oczywista niedopuszczalność)

(2018/C 240/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: NeoCell Corporation (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: A. Lukošiuūtė, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 18 lipca 2017 r. (sprawa R 147/2017-2) dotyczącą rejestracji międzynarodowej wskazującej Unię Europejską słownego znaku towarowego BIOACTIVE NEOCELL COLLAGEN.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) NeoCell Corporation zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Commune de Fessenheim i in./Komisja

(Sprawa T-726/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Pismo, które Komisja skierowała do władz francuskich w sprawie protokołu dotyczącego odszkodowania dla grupy EDF w ramach uchylecia zezwolenia na eksploatację elektrowni jądrowej Fessenheim — Dorozumiana odmowa dostępu — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Niedopuszczalność)

(2018/C 240/53)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Commune de Fessenheim (Francja), Communauté de communes Pays Rhin-Brisach (Volgelsheim, Francja), Conseil départemental du Haut-Rhin (Colmar, Francja), Conseil régional Grand Est Alsace Champagne-Ardenne Lorraine (Strasbourg, Francja) (przedstawiciel: G. de Rubercy, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciel: A. Buchet, pełnomocnik)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji z dnia 10 sierpnia 2017 r., w której Komisja odmówiła udzielenia skarżącym dostępu do pisma z dnia 22 marca 2017 r., które Komisja skierowała do władz francuskich w sprawie protokołu dotyczącego odszkodowania dla grupy Électricité de France (EDF) w ramach uchylecia zezwolenia na eksploatację elektrowni jądrowej Fessenheim.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosku Republiki Francuskiej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) *Commune de Fessenheim, Communauté de communes Pays Rhin-Brisach, Conseil départemental du Haut-Rhin i Conseil régional Grand Est Alsace Champagne-Ardenne Lorraine* pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 4) Republika Francuska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 15.1.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Seco Belgium i Vinçotte / Parlament

(Sprawa T-812/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Postępowanie przetargowe — Zadania w zakresie kontroli i wydawania opinii technicznych w ramach zakupów, projektów i robót dotyczących nieruchomości na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli — Odrzucenie oferty skarżących i udzielenie zamówienia innemu oferentowi — Cofnięcie zaskarżonego aktu — Następcza bezprzedmiotowość sporu — Umorzenie postępowania)

(2018/C 240/54)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Seco Belgium (Bruksela, Belgia) i Vinçotte (Vilvoorde, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Delvaux i R. Simar)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: początkowo P. López-Carceller i Z. Nagy, następnie Z. Nagy i B. Simon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE zmierzający do stwierdzenia nieważności decyzji Parlamentu z dnia 1 grudnia 2017 r. o odrzuceniu oferty złożonej przez skarżące w postępowaniu o udzielenie zamówienia 06D 20/2017/M005, zatytułowanym „Zadania w zakresie kontroli i wydawania opinii technicznych w ramach zakupów, projektów i robót dotyczących nieruchomości na rzecz Parlamentu Europejskiego w Brukseli” i o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie.
- 2) Parlament Europejski zostaje obciążony kosztami, w tym kosztami postępowania w sprawie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 12.2.2018.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2018 r. – European Anglers Alliance / Rada**(Sprawa T-252/18)**

(2018/C 240/55)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* European Anglers Alliance (Offenbach am Main, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L.B. Buchman)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie interesu prawnego European Anglers Alliance;
- stwierdzenie nieważności przepisów art. 9 ust. 4 i art. 9 ust. 5 rozporządzenia Rady (UE) 2018/120 z dnia 23 stycznia 2018 r. ustalającego uprawnienia do połowów na rok 2018 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie w wodach Unii oraz – dla unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii, a także zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/127 (Dz.U. 2018, L 27, s. 1), ponieważ:
 - prowadzą one do nieuzasadnionej dyskryminacji między obywatelami Unii Europejskiej w świetle celu przyświecającego tym przepisom i naruszają zasadę równego traktowania;
 - Rada Unii Europejskiej przekroczyła granice przysługującego jej uznania, nie opierając się na żadnych obiektywnych danych na temat poławiania stad labraksa w ramach połowów rekreacyjnych na morzu;
 - naruszają one zasadę proporcjonalności i nie respektują art. 17 Wspólnej Polityki Rybołówstwa, jako że gospodarcze i socjologiczne znaczenie połowów rekreacyjnych na morzu ewidentnie nie zostało wzięte pod uwagę.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, gdyż zaskarżone przepisy rozporządzenia (UE) 2018/120 prowadzą do nieuzasadnionej dyskryminacji między obywatelami europejskimi w świetle zamierzonego celu, jak również między rybakami rekreacyjnymi a rybołówstwem przemysłowym.
2. Zarzut drugi dotyczący przekroczenia przez Radę granic przysługującego jej uznania.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – VY / Komisja**(Sprawa T-253/18)**

(2018/C 240/56)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* VY (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie mianowania [niejawne]⁽¹⁾ na stanowisko kierownika wydziału [niejawne] przedstawicielstwa Unii Europejskiej w Japonii oraz decyzji oddalającej kandydaturę skarżącego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia ogłoszenia o naborze.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 1d statutu.

⁽¹⁾ Dane niejawne.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2018 r. – Makhlouf / Komisja i EBC
(Sprawa T-260/18)
(2018/C 240/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Rami Makhlouf (Damaszek, Syria) (przedstawiciel: adwokat E. Ruchat)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi strony skarżącej za dopuszczalną i zasadną;
- w konsekwencji zasądzić od Unii Europejskiej, strony pozwanej, na rzecz skarżącego kwotę 6900000 EUR wraz z odsetkami tytułem naprawienia poniesionej szkody;
- obciążyć stronę pozwaną całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia przez Komisję art. 17 ust. 1 TUE oraz art. 13 ust. 3 i 4 Porozumienia ustanawiającego EMS w ten sposób, że nie dopilnowała ona zgodności Protokołu ustaleń z dnia 26 kwietnia 2013 r. z prawem Unii.

2. Zarzut drugi, dotyczący nadużycia władzy oraz naruszenia art. 17 karty praw podstawowych przez EBC poprzez wykorzystanie kompetencji w dziedzinie polityki monetarnej w celu narzucenia Eurogrupie i rządowi cypryjskiemu szczegółowych zasad restrukturyzacji banków.
3. Zarzut trzeci dotyczący pozbawienia własności mienia skarżącego bez słusznego odszkodowania.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – O’Flynn i in./Komisja

(Sprawa T-270/18)

(2018/C 240/58)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Michael O’Flynn (Cork, Irlandia), Paddy McKillen (Dublin, Irlandia) i David Daly (Malahide, Irlandia) (przedstawiciele: M. Cush, SC, D. Hardiman, Barrister, P. O’Brien i D. O’Keeffe, Solicitors)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2018) 464 final z dnia 25 stycznia 2018 r. [SA.43791(2017/NN)]⁽¹⁾ w zakresie, w jakim Komisja nie podniosła w niej zastrzeżeń w odniesieniu do zarzucanej pomocy przyznanej na rzecz i za pośrednictwem National Asset Management Agency (NAMA) lub ewentualnie nie uznała, że taki środek stanowił pomoc;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami dodatkowymi w stosunku do niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnoszą cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że pozwana powinna była wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE.
 - Skarżący podnoszą między innymi, że nie wszczynając tego postępowania, pozwana naruszyła uprawnienia proceduralne przysługujące skarżącym na podstawie art. 108 ust. 2 TFEU oraz zasadę dobrej administracji, zważywszy, że naruszyła ciążący na niej obowiązek przeprowadzenia sumiennego i bezstronnego badania w przedmiocie zarzucanej pomocy.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistych błędów w ocenie.
 - Skarżący podnoszą, że pozwana dopuściła się oczywistych błędów w ocenie, gdy wydała zaskarżoną decyzję, w tym wówczas gdy uznała, że skarżący nie powołali się na wykorzystanie pomocy niezgodnie z przeznaczeniem, podczas gdy takie twierdzenie zostało wyraźnie sformułowane w pkt 5.25 ich skargi do Komisji. Skarżący podnoszą też, że przeprowadzona przez pozwaną ocena działalności NAMA jest niewystarczająca pod wieloma względami.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że pozwana nie przedstawiła uzasadnienia.
 - Skarżący twierdzą w tym względzie, że pozwana nie przedstawiła uzasadnienia lub nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia zaskarżonej decyzji, gdy w szczególności nie wyjaśniła adekwatnie lub nie wyjaśniła w ogóle lub nie wyjaśniła w sposób podlegający weryfikacji podstawy swej zgody na przedstawioną przez NAMA metodologię dotyczącą określenia rentowności projektów budowlanych.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 106 TFUE.

- Oprócz podnoszonego naruszenia przepisów traktatu FUE dotyczących pomocy państwa skarżący twierdzą, że doszło do naruszenia art. 106 TFUE, o czym mowa w ich skardze do Komisji, w której to kwestii skarżący nie otrzymali odpowiedzi od pozwanej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, C 60, s. 4.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Bernaldo de Quirós/Komisja

(Sprawa T-273/18)

(2018/C 240/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Belén Bernaldo de Quirós (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w rezultacie,

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 6 lipca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności, w razie potrzeby, decyzji z dnia 31 stycznia 2018 r. oddalającej zażalenie;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przez skarżącą w wyniku tych decyzji, oszacowaną w sposób symboliczny na kwotę 1 EUR;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenie mandatu udzielonego Urzędowi ds. Dochodzeń i Dyscypliny w związku z dochodzeniem administracyjnym prowadzonym przeciwko stronie skarżącej, a także naruszenia zasad bezstronności i dobrej administracji.
 2. Zarzut drugi dotyczący po pierwsze, naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i naruszenia art. 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego, a po drugie, naruszenia zasady równości broni podczas przesłuchania strony skarżącej na podstawie art. 22 załącznika IX do regulaminu pracowniczego
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności i oczywistego błędu w ocenie.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Azarov / Rada**(Sprawa T-286/18)**

(2018/C 240/60)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Mykola Yanovych Azarov (Kijów, Ukraina) (przedstawiciele: adwokaci A. Egger i G. Lansky)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego, decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5), zgodnie z art. 263 TFUE;
- przyjęcie określonych środków organizacji postępowania, zgodnie z art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania, zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Skarżący twierdzi, że środki ograniczające, przyjęte już po raz piąty, są oczywiście nieproporcjonalne.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Skarżący podnosi, że Rada nie dysponuje wystarczająco solidną podstawą faktyczną, wymaganą na mocy orzecznictwa dla przedłużenia środków ograniczających.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2018 r. – Republika Łotewska / Komisja Europejska**(Sprawa T-293/18)**

(2018/C 240/61)

*Język postępowania: łotewski***Strony***Strona skarżąca:* Republika Łotewska (przedstawiciele: I. Kucina i V. Soņeca)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności pisma C(2018) 1418 final z dnia 12 marca 2018 r., w którym Komisja zajęła stanowisko i nakazanie Komisji przyjęcie stanowiska niewywołującego niekorzystnych skutków prawnych dla Łotwy.
- Obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania poniesionymi przez Łotwę.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi Republika Łotewska podnosi, że przez zajęcie stanowiska Komisja naruszyła nie tylko art. 263 TFUE, powodując w ten sposób niekorzystne skutki prawne dla Łotwy, ale także art. 17 TUE ust. 1 w związku z art. 3 TFUE ust. 1 lit. d), art. 38 i 335 TFUE, w których nałożono na Komisję obowiązek zapewnienia, że Norwegia będzie przestrzegała w sposób prawidłowy zobowiązań podjętych przez wspomniane państwo na podstawie traktatu paryskiego⁽¹⁾ w odniesieniu uprawnień państw członkowskich Unii Europejskiej do niedyskryminacyjnego dostępu do połowów na obszarze połowowym wokół Svalbardu.

⁽¹⁾ Traktat dotyczący Spitsbergenu zawarty między Norwegią, Stanami Zjednoczonymi Ameryki, Danią, Francją, Włochami, Japonią, Niderlandami, Wielką Brytanią, Irlandią, Brytyjskimi Terytoriami Zamorskimi i Szwecją, podpisany w Paryżu dnia 9 lutego 1920 r. Dostępny pod adresem: <https://likumi.lv/ta/id/282051-par-ligumu-starp-norvegiju-amerikas-savienotajam-valstim-daniju-franciju-italiju-japanu-niderlandi-lielbritaniju-un>

Skarga wniesiona w dniu 8 maja 2018 r. – Wirecard Technologies / EUIPO – Striatum Ventures (supr)

(Sprawa T-297/18)

(2018/C 240/62)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wirecard Technologies GmbH (Aschheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Bayer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Striatum Ventures BV (Rosmalen, Niderlandy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: słowny unijny znak towarowy „supr” – zgłoszenie nr 13 163 746

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie R 2028/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie kosztami EUIPO i drugiej strony postępowaniu przed izbą odwoławczą, jeśli przystąpi ona do sprawy w charakterze interwenienta.

Podniesione zarzuty

— naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Klyuyev / Rada**(Sprawa T-305/18)**

(2018/C 240/63)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Andriy Klyuyev (Donieck, Ukraina) (przedstawiciele: B. Kennelly, QC, J. Pobjoy, Barrister, R Gherson oraz T. Garner, Solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności:

- decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniającej decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018 L 63, s. 48), oraz
- rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018 L 63, s. 5),

w zakresie, w jakim akty te mają zastosowanie do skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżący podnosi, że Rada popełniła błędy w ocenie stwierdzając, że zostało spełnione kryterium umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie, o którym mowa w art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji i w art. 3 ust. 1 zaskarżonego rozporządzenia.
 2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia praw skarżącego zagwarantowanych w art. 6 TUE w związku z art. 2 i 3 TUE oraz w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w wyniku stwierdzenia przez Radę, że traktowanie skarżącego na Ukrainie było zgodne z podstawowymi prawami człowieka.
 3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę przysługującego skarżącemu prawa do obrony oraz prawa do dobrej administracji i skutecznej ochrony sądowej.
 4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Radę, bez uzasadnienia i zachowania proporcjonalności, przysługujących skarżącemu prawa własności i prawa do dobrego imienia.
-

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals / Komisja**(Sprawa T-307/18)**

(2018/C 240/64)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Zhejiang Jiuli Hi-Tech Metals Co. Ltd (Huzhou, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i P. Billiet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/330 z dnia 5 marca 2018 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych przewodów rurowych i rur, bez szwu, ze stali nierdzewnej pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej, w następstwie przeglądu wygaśnięcia na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 w zakresie w jakim dotyczy ono skarżącej; oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym rozporządzenie 2018/330 zostało przyjęte przez Komisję w sposób istotnie naruszający prawo strony skarżącej do obrony, z naruszeniem art. 3 ust. 2, art. 16 ust. 1, art. 19 ust. 2 i 4, art. 20 ust. 2 i 4 oraz art. 21 ust. 5 i 7 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej a także art. 3.1, art. 5.3, art. 6.1, art.6.1.2, art. 6.2, art. 6.4, art. 6.5.1, art.6.6 oraz art. 6.9 porozumienia antydumpingowego WTO.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja przyjmując rozporządzenie 2018/330 popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych posługując się metodą państwa analogicznego w celu obliczenia wartości normalnej dla strony skarżącej z naruszeniem art. 1 ust. 2 i 3, art. 2A ust. 1 i 7 oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 2.2 i art. 6.10.1 porozumienia antydumpingowego WTO. Komisja nie przedstawiła żadnego uzasadnienia co do zastosowania względem strony skarżącej art. 2 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym przyjmując rozporządzenie 2018/330 Komisja popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych przyjmując w odniesieniu do produktu objętego postępowaniem błędny numer kontrolny produktu (PCN) z naruszeniem art. 2A ust. 2, 5 i 6, art. 6 ust. 7 i 8 oraz art. 16 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 2.2.1.1, art. 2.2.2, art. 2.4 oraz art. 2.6 porozumienia antydumpingowego WTO.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym Komisja przyjmując rozporządzenie 2018/330 popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych, gdyż zastosowana metoda w istotny sposób wypaczyła margines dumpingu strony skarżącej z naruszeniem art. 1 ust. 4, art. 2A ust. 6, art. 2C ust. 10, art. 2D ust. 11, art. 17 ust. 1 i 2 oraz art. 18 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 2.2, art. 2.2.2, art. 2.4, art. 2.4.2, art. 2.6, art. 3.6 oraz art. 9.2 porozumienia antydumpingowego WTO.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym Komisja przyjmując rozporządzenie 2018/330 popełniła oczywiste błędy w ocenie prawa i okoliczności faktycznych, stwierdzając występowanie szkody oraz prawdopodobieństwo ponownego wystąpienia szkody oraz nie badając występowania związku przyczynowego z naruszeniem art. 1 ust. 1–3, art. 2B ust. 9, art. 2D ust. 12, art. 3 ust. 2, 3, 6, 7 i 9 oraz art. 11 ust. 1 rozporządzenia 2016/1036 a także art. 1, art. 2.1, art. 2.4.2, art. 3.1, art. 3.5, art. 3.7 oraz art. 9.3 porozumienia antydumpingowego WTO.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2018 r. – Buck / EUIPO – Unger Holding (BUCK)**(Sprawa T-311/18)**

(2018/C 240/65)

Język skargi: angielskie

Strony

Strona skarżąca: Društvo za proizvodnju inženjering i usluge Buck d.o.o. (Belgrad, Serbia) (przedstawiciel: adwokat I. Lázaro Betancor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Unger Holding GmbH (Herne, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego BUCK w kolorze białoczerwonym – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 218 386

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 marca 2018 r. w sprawie R 1024/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 47 ust. 2 rozporządzenia nr 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 14 maja 2018 – Dentsply De Trey / EUIPO – IDS (AQUAPRINT)**(Sprawa T-312/18)**

(2018/C 240/66)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dentsply De Trey GmbH (Konstancja, Niemcy) (przedstawiciel: S. Clark, Solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: IDS SpA (Savona, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: IDS SpA

Sporny znak towarowy: słowny unijny znak towarowy „AQUAPRINT” – zgłoszenie nr 12 272 407

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2018 r. w sprawie R 1438/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z wyjątkiem tej części wspomnianej decyzji, w której izba odwoławcza stwierdziła, że towary są identyczne/podobne oraz że właściwy krąg odbiorców jest wyspecjalizowany w dziedzinie dentystycznej;
- obciążenie, na mocy art. 134 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej, EUIPO i interwenienta (w stosownym przypadku) kosztami poniesionymi przez Dentsply w niniejszym postępowaniu;
- zmianę decyzji, także w odniesieniu do kosztów, i nakazanie, na mocy art. 134 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej, EUIPO obciążenia interwenienta, który przegrał sprawę, na koszty poniesione w toku postępowania przed Izbą Odwoławczą oraz Wydziałem Sprzeciwów.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001;
- naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 maja 2018 r. – Hashem i Assi / SRB

(Sprawa T-314/18)

(2018/C 240/67)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Hashem Asad Mohammad Hashem (Amman, Jordania), Souhair H.B. Assi (Amman) (przedstawiciele: adwokaci R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, C. Iglesias Megías i A. Lois Perreau de Pinninck)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji [SRB] i zobowiązanie jej do naprawienia poniesionej przez stronę skarżącą szkody wynikającej z wszystkich działań i zaniechań SRB, które pozbawiły stronę skarżącą całości jej inwestycji w obligacje podporządkowane BANCO POPULAR ESPAÑOL, S.A.
- Zasądzenie od SRB zapłaty na rzecz strony skarżącej tytułem naprawienia poniesionej szkody: tytułem głównym, kwoty odpowiadającej zwrotowi dokonanych inwestycji w wysokości 5 571 434,73 EUR w akcje Banco Popular; lub tytułem ewentualnym w stosunku do poprzedniego żądania, kwoty 2 341 142,51 EUR.

- Zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki wyrównawcze od dnia 7 czerwca 2017 r. do dnia ogłoszenia wyroku kończącego niniejsze postępowanie.
- Zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do całkowitej zapłaty dochodzonej kwoty, według stóp procentowych ustalonych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonych o dwa punkty procentowe.
- Obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Główne zarzuty i argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawie T-659/17 Vallina Fonseca/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Dz.U. 2017, C 424, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 16 maja 2018 r. – Calvo Gutierrez i in. / SRB

(Sprawa T-315/18)

(2018/C 240/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Maria Graciela Calvo Gutierrez (Alcobendas, Hiszpania) i 21 pozostałych skarżących (przedstawiciele: adwokaci R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, C. Iglesias Megías i A. Lois Perreau de Pinninck)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji [SRB] i zobowiązanie jej do naprawienia poniesionej przez stronę skarżącą szkody wynikającej z wszystkich działań i zaniechań SRB, które pozbawiły stronę skarżącą całości jej inwestycji w obligacje podporządkowane BANCO POPULAR ESPAÑOL, S.A.;
- zasądzenie od SRB zapłaty na rzecz strony skarżącej z tytułu naprawienia poniesionej szkody majątkowej i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę:

Z tytułu szkody majątkowej, łącznej kwoty 7 570 098,78 EUR za obniżenie wartości akcji Banco Popular, podzielonej proporcjonalnie w zależności od akcji posiadanych przez każdego ze skarżących w następujący sposób:

- María Graciela Calvo Gutiérrez: 8 836,67 EUR
- Eric Gancedo Holmer: 35 257,42 EUR
- María Graciela Calvo Gutiérrez y Eric Gancedo Holmer: 39 358,01 EUR
- Carlos Eric Gancedo Calvo: 7 374,19 EUR
- Gabriel Gancedo Calvo: 7 062,93 EUR
- Jorge Gancedo Calvo: 8 545,24 EUR
- Lucía Gancedo Calvo: 7 388,69 EUR
- Manuel Gancedo Calvo: 9 472,17 EUR

- José Gancedo Calvo: 7 389,45 EUR
- Claudia Sáez de Montagut Gancedo: 763,66 EUR
- Bosco Sáez de Montagut Gancedo: 2 879,18 EUR
- Yago Sáez de Montagut Gancedo: 379,16 EUR
- VICA58, S.L.: 265 763,84 EUR
- Diana Luisa Gancedo Holmer: 175 499,04 EUR
- Guillermo de Zavala Gancedo: 722,47 EUR
- Alfredo de Zavala Gancedo: 718,65 EUR
- Cosme de Zavala Gancedo: 1 006,27 EUR
- Bruno de Zavala Gancedo: 689,66 EUR
- María Astrid Gancedo Holmer: 442 136,41 EUR
- Marco Gancedo Holmer: 442 135,64 EUR
- LOS PRUNOS DEL SETO, S.L.: 6 898,14 EUR
- MANUEL GANCEDO, S.A.: 5 340 911,85 EUR
- EVEDAM INMUEBLES, S.L.: 620 238,46 EUR
- GANCEDO Y GONZÁLEZ, S.L.: 138 671,57 EUR; oraz

Z tytułu krzywdy, kwoty w wysokości do 7 570 098,78 EUR lub kwoty, której przyznanie Sąd uzna za właściwe, podzielonej proporcjonalnie między skarżących w tym samym stosunku, co kwota przyznana z tytułu szkody majątkowej.

- Zwiększenie dochodzonej kwoty o odsetki za opóźnienie od dnia ogłoszenia niniejszego wyroku do całkowitej zapłaty dochodzonej kwoty, według stóp procentowych ustalonych przez Europejski Bank Centralny dla głównych operacji refinansowania, powiększonych o dwa punkty procentowe.
- Obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Główne zarzuty i argumenty są podobne do tych podniesionych w sprawie T-659/17 Vallina Fonseca/Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (Dz.U. 2017, C 424, s. 42).

Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2018 r. – Fugro / Komisja

(Sprawa T-317/18)

(2018/C 240/69)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fugro NV (Leidschendam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci T. Snoep i V. van Weperen)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie częściowej nieważności zaskarżonej decyzji w szczególności jej art. 1 ust. 2;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji zasady proporcjonalności.

- Komisja nie dysponowała szerokim zakresem uprawnień dyskrejonalnych przy wydawaniu zaskarżonej decyzji i ocena kwestii, czy w zaskarżonej decyzji naruszono zasadę proporcjonalności nie powinna ograniczać się do kontroli, czy zaskarżona decyzja ma oczywiście niewłaściwy i oczywiście nieodpowiedni charakter w świetle realizowanych w niej celów. Zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ:
 - zaskarżona decyzja wykracza poza to, co konieczne do realizacji zamierzonych celów;
 - Komisja nie dokonała wyboru najmniej dotkliwego rozwiązania spośród większej liczby dostępnych odpowiednich rozwiązań, oraz
 - wynikające z zaskarżonej decyzji niedogodności są nieproporcjonalne w stosunku do zamierzonych celów.
- Nawet gdyby Komisja dysponowała szerokimi uprawnieniami dyskrejonalnymi, to jednak zaskarżona decyzja stanowi oczywiście nieodpowiedni środek do osiągnięcia realizowanych celów.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia w zaskarżonej decyzji prawa własności Fugro na podstawie art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i przysługującego Fugro prawa do wolności prowadzenia działalności gospodarczej na podstawie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

- Zaskarżona decyzja narusza prawo własności Fugro w zakresie, w jakim wynika z niej zniszczenie działalności gospodarczej Fugro. Utrata własności jest znacząca i wykracza poza uzasadnione ryzyko gospodarcze; oraz
- zaskarżona decyzja narusza istotę wolności prowadzenia działalności gospodarczej, z której korzysta Fugro.

3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia przez Komisję w zaskarżonej decyzji zasady niezakłócania konkurencji.

- Zaskarżona decyzja uniemożliwia Unii Europejskiej wypełnienie istotnego zadania w zakresie ustanowienia rynku wewnętrznego pozbawionego zakłóceń, ponieważ:
 - z zaskarżonej decyzji wynika niezgodna z zasadami niezakłóconej konkurencji interwencja sektora publicznego w rynek usług globalnego systemu nawigacji satelitarnej (zwanego dalej GNSS) na pełnym morzu; oraz
 - wbrew art. 3 ust. 3 TEU i Protokołowi nr 27, Komisja ingeruje w zaskarżonej decyzji w rynek usług GNSS na pełnym morzu, na którym to rynku nie istnieje zawodność.

**Skarga wniesiona w dniu 18 maja 2018 r. – Serenity Pharmaceuticals / EUIPO – Gebro Holding
(NOCUVANT)**

(Sprawa T-321/18)

(2018/C 240/70)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Serenity Pharmaceuticals LLC (Milford, Pensylwania, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: J. Day, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gebro Holding GmbH (Fieberbrunn, Austria)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „NOCUVANT” – zgłoszenie nr 13 053 434

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 marca 2018 r. w sprawie R 584/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 27 stycznia 2018 r. w postępowaniu w sprawie sprzeciwu nr B 002437922;
- obciążenie EUIPO i Gebro Holdings GmbH własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 47 ust. 2 rozporządzenia 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

**Skarga wniesiona w dniu 22 maja 2018 r. – Fomanu / EUIPO – Fujifilm Imaging Germany
(Przedstawienie motyla)**

(Sprawa T-323/18)

(2018/C 240/71)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Fomanu AG (Neustadt a.d. Waldnaab, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Reichart)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Fujifilm Imaging Germany GmbH & Co. KG (Willich, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy nr 5 481 403

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 16 marca 2018 r. w sprawie R 2241/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim stwierdzono wygaśnięcie zakwestionowanego znaku towarowego w odniesieniu do następujących towarów i usług:

klasa 9 – płyty kompaktowe; cyfrowe dyski wideo; programy komputerowe i oprogramowanie komputerowe, zwłaszcza oprogramowanie do wymiany, gromadzenia, odtwarzania i systematycznego porządkowania danych;

klasa 16 – druki, ujęte w klasie 16, z wyjątkiem druków z wydrukowanymi indywidualnymi zdjęciami (w szczególności fotoksiążek, fotokalendarzy, zdjęć na płótnie, puzzli ze zdjęciami, fotonotatników, fotosegregatorów);

klasa 38 – tworzenie dostępu do bazy danych celem pobierania informacji przez media elektroniczne (internet); komputerowa transmisja wiadomości i obrazów;

klasa 40 – introligatorstwo;

- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) i art. 58 ust. 2 w związku z art. 18 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 19 ust. 1 w związku z art. 10 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1430.

Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – C & J Clark International / Komisja

(Sprawa T-230/16) ⁽¹⁾

(2018/C 240/72)

Język postępowania: angielski

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 18.7.2016.

Postanowienie Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Aide et Action France / Komisja**(Sprawa T-357/17) ⁽¹⁾**

(2018/C 240/73)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 269 z 14.8.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Deutsche Lufthansa / Komisja**(Sprawa T-1/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 240/74)

Język postępowania: angielski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 19.2.2018.

Postanowienie Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Teollisuuden Voima / Komisja**(Sprawa T-52/18) ⁽¹⁾**

(2018/C 240/75)

Język postępowania: angielski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 26.3.2018.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL